



Emperyalizme ve Siyonizme karşı mücadeleyi ve dayanışmayı yükseltme zamanı!

Sayfa: 12

# Gerçek

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır

Ağustos 2024 / Sayı: 179 Fiyat: 1 TL

## Fabrikalardan Haberler:

Bursa Tofaş, Oyak Renault ve SCM, Tuzla HT Solar ve Chen Solar, İstanbul Ejot Tezmac ve Perfetti Van Melle fabrikalarından, Gebze metal ve kafe işçilerinden, Çerkezköy işçilerinden haberler

Sayfa: 2-4

# İŞ, AŞ, HÜRRIYET İÇİN

# BİRLEŞİK İŞÇİ CEPHESİ!



## İş ve aş direnişleri birleşmeli, hürriyet mücadelesi büyümeli!

Milyonlarca işçiyi ve ailesini ilgilendiren asgari ücrete, Temmuz ayında beklenen zam yapılmadı. Asgari ücret 17 bin lirada çakılı kalırken, açlık sınırı 20 bin liraya ulaştı. Milyonlar son bir zam haberi beklerken, İstanbul Çatalca'daki Polonez fabrikasında Tekgıda-İş sendikasında örgütlenen iki yüze yakın işçi kendilerine patron tarafından önerilen yüzde 25 zam ve bir ikramiye teklifini reddediyor ve bir işçi mücadelesi başlıyordu. Polonez işçileri sendikalaşmanın öncüleri işten atılınca üretimi durdurdu. Bunun üzerine yeni işçiler işten atılınca direnişlerini daha da büyüttü. Polis biber gazı sıktı, işçiler yılmadı. Kurulan barikatlar aşıldı, grev kırıcıları fabrikaya sokulmadı. İstanbul'da ormanın ücre bir köşesinde başlayan direniş Çatalca Kaymakamlığının önüne taşındı, işçiler direnenek haklılıklarını duymayan kulaklara duyurdu, görmeyen gözlerle gösterdi. Polonez işçileri patrona ve kaymakamlığa geri adım attırdı. Bu irade ve örgütlülüğüyle zaferleri uzak değil. Polonez'e sendika girecek, atılan işçiler geri alınacak!

İşte Türkiye işçi sınıfının ve emekçi halkın önündeki yol ayrımı budur. Ne verecekler diye beklemenin sonu hüsrandır ama zafer de ancak grev alanlarında, meydanlarda kazanılır! Hak verilmez alınır! Örgütlü mücadele tek yoldur! Bu yolda Polonez işçileri yalnız değil. Esenyurt'ta Perfetti (Tekgıda-İş) sakız fabrikasında direniş, Gebze'de Mersen'de (Birleşik Metal-İş) grev, İzmir'de Kristal Yağ'da (Tekgıda-İş) ve Lezita'da (Öz Gıda-İş) grevler, Klas Klima'da (Birleşik Metal-İş) direniş, İskenderun'da Befesa (Birleşik Metal-İş) ve Yolbulan'da (Öz Çelik-İş) grevler, Sivas Erciyas'ta RC Ulaşım'da (Nakliyat-İş), Tekirdağ Çerkezköy'de YKK'da (Petrol-İş) mücadele sürüyor. Direniş kervanında sadece

sanayi işçileri yok. Eğitim emekçileri öğretmenlik mesleğini piyasa mantığına tabi kılan, iş güvencesini tehdit eden Öğretmenlik Meslek Kanunu'na Ankara'da nöbet tutarak, domates üreticisi çiftçiler İzmir Kınık'ta "Çiftçiyi öldürdünüz cenazeyi kaldırın!" yazılı tabutla ve traktörleriyle eylem yaparak mücadele yoluna girdiler. Türkiye'nin dört bir yanında irili ufaklı pek çok mücadele sürüyor ve nice mücadeleler de sırada bekliyor.

Bu mücadeleleri birleştirmek ve büyütme gerekiyor. Türk-İş, Hak-İş ve DİSK, kemer sıkma programına karşı ortak mücadele kararı alıp bir bildiri yayınlamıştı. Konfederasyon yönetimleri hâlen bu doğru kararın gereğini yapmış ve işçi sınıfını birleştirecek eylem planları ortaya koymuş değil. Ama işçi sınıfının iş ve aş için konfederasyonların bürokratlarını bekleyecek hâli yok. Saydığımız mücadelelerde Türk-İş üyesi, Hak-İş üyesi, DİSK üyesi işçiler, KESK üyesi eğitim emekçileri var. Direniş alanında ayrı gayrı yok, işçinin emekçinin birliği var. Bu birlik sendika ve konfederasyon seviyesine yükselmeli. İşçilerin mücadeleleri fabrika ve iş yerlerinden meydanlara taşmalı. Açlık ücretleri böyle aşılır, sefalet dayatması böyle kırılır; iş, aş, hürriyet böyle savunulur!

Bu mücadele iş, aş ve hürriyet mücadelesidir. Emekçi halkın ekonomik sorunlarının yanında istibdadın baskısına ve zulmüne karşı hürriyeti kazanmanın yolu da örgütlü mücadeleden geçmektedir. Halkın oylarıyla seçtiği milletvekili Can Atalay, Anayasa Mahkemesi kararlarına rağmen hapiste tutuldu, milletvekilliği düşürüldü. Anayasa Mahkemesi defalarca kararında ısrar etti, yeni kararlar aldı ama bunları uygulatamadı. Anayasa sadece mecliste çiğnenmiyor. Anayasal hakkını kullanıp sendika üyesi

olan işçilerin işten atıldığı, iş mahkemelerinde yıllarca sürdü-rülen yetki davalarıyla toplu sözleşme hakkının gasbedildiği her iş yerinde Anayasa ayaklar altına alınıyor. Amerikalısı, Fransız, Korelisi, Ürdünlüsü, Türkü fark etmiyor. Konu sermayenin çıkarı olduğunda fabrikaların, iş yerlerinin içinde orman kanunları işliyor. Kapısında da devletin polisi ve jandarması Anayasayı değil sermayenin çıkarlarını korumak üzere bekliyor. Anayasayı bu fabrikalara ve iş yerlerine işçiler birleşerek ve örgütlenerek bileklerinin gücüyle sokuyor. Demek ki hürriyet mahkeme celp-leri ile değil, işçi sınıfının mücadelesiyle gelecek, başka yolu yok! Şüphesiz ki çözümlenmesi gereken sorunlar büyüdükçe birliği ve mücadeleyi de büyütme gerekiyor. İşçilerin fabrikalardaki birliği, memleket sathında bir Birleşik İşçi Cephesi düzeyine yükseltilmeli. Ayrı gayrı demeden tüm işçi ve kamu emekçisi konfederasyonlarını, mimar, mühendis, tabip odalarını, baroları bir araya getiren bir emek platformu inşa edilmeli.

Yabancı-yerli sermayenin diktatörlüğüne karşı fabrikalara Anayasanın işçi mücadelesiyle sokulması, memleketin boynundaki emperyalist zincirlerin kırılmasının, NATO zilletine son verilmesinin, emperyalist işgal altındaki memleket toprakları olan İncirlik ve Kürecik üslerinin kapatılmasının ilk adımlarıdır. İşçilerin birliği ve halkların kardeşliği sınıf mücadelesiyle birlikte yükselcek. Düşünlerinde Kürtçe halay çektiği için insanları gözaltına alan, araçlarda "ölürüm Türkiyem" marşı dinletip işkence yapanlar değil, grevlerde el ele omuz omuza verip Kürtçe halayı birlikte çekenler, Karadeniz havalarıyla birlikte horon tepenler, Ege zeybeğini Trakya çifttelligini birlikte oynayanlar kazanacak! Memlekete kardeşlik, iş, aş, hürriyet işçilerle gelecek!





## Gebze'den bir metal işçisi

# İstibdadın OVP'sine karşı ne yumuşama ne de normalleşme!

Merhaba dostlar, ben Gebze'den bir metal işçisiyim. Bundan 1 ay öncesine kadar 2 yıl boyunca Smart Solar Dilovası fabrikasında çalışıyordum, patron Dilovası fabrikasını üretim kapasitesinin yeterli olmadığını belirterek kapatma kararı aldı ve 70 işçiyi işten çıkardı. Aslında olay üretim kapasitesi de değildi, patron devletten 2 yıllık teşvik aldı ve bu teşvikle İzmir'e yine aynı sektörde devasa bir fabrika kurdu, teşvik bittince de olan bize oldu işsiz kaldık. Patronun Gebze, Dilovası ve İzmir Aliğa olmak üzere 3 fabrikası vardı, bu 2 yıllık süreçte de Smart Solar Gebze fabrikasında Birleşik Metal örgütlenince patron da kendince önlem alarak diğer iki fabrikanın iş kolunu enerji olarak açtı. İzmir ve Dilovası Fabrikasına sarı sendika olan TES-İŞ sendikasını getirdi. Bizde istemeye istemeye TES-İŞ sendikasına üye olduk. Sendika hiçbir şekilde yanımızda durmadı ne işten çıkarılırken ne de daha öncesinde. Sarı sendikacılık neyse biz onu her an hissedebiliyorduk. İşten çıkarılıyorduk ve sendika bizimle 1 dk. bile konuşmaya tenezzül bile etmedi gelip açıklama dahi yapmadı. İşçinin yanında olması gerekirken patronun boyunduruğu altındaydılar ne de olsa TES-İŞ' i zorluk çıkarma-



sın diye patronun kendisi getirmişti. Biz işçiler kendi aramızda yerel seçimlerden sonra asıl saldırının işçi sınıfına olacağını hep konuşuyorduk ve bu saldırıdan nasibini alanlardan da biri olduk. Hatırlarsınız yerel seçimlere giderken "bu köprüden önceki son çıkış, tekrardan Tayyip Erdoğan kazanırsa faşizm geliyor" ve daha fazlası deniyordu, kendine sosyalist diyen çoğu parti de Kılıçdaroğlu ve faşizme göbekten bağlı altılı masa buna ek Ümit Özdağ'ın peşine takılmış ülkeyi faşizmden kurtarıyordu. Geldiğimiz noktada Kılıçdaroğlu ve saz ekibi kaybetti, altılı masa dağıldı, Kılıçdaroğlu ve Özdağ'ın kendi aralarında yaptığı gizli anlaşmalar ortaya çıktı... Sosyalist olduğunu sanan, burjuva partileriyle iş yapan sosyalistler de aslında nerede olmaları gerektiğini belki öğrenmişlerdir. Kılıçdaroğlu'nun koltuğu Özgür Özel'e geçince yerel seçimlerden sonra ilk günden "erken seçim istemiyoruz!" diyen Özgür Özel, istibdad rejimi ile "Yumuşama değil, normalleşme diyoruz." diyen Özgür Özel, meydanlara inmiş mitingler yapıyor. Niye? Emekçi halkın gazını almak için, Mehmet Şimşek OVP uygularken bir sorun

yaşamamın diye. Yaptığı mitingler emekçi halkın hangi derdine derman oldu bir düşünmek gerek. Bu mitingler istibdad rejiminin halka uyguladığı kemer sıkma politikalarından kaynaklı çıkacak olan tepkiyi söndürmek için ve gaz almak içindir. AKP ve CHP para babalarının çıkarları ne ise, AKP ve CHP yeri gelir birbirlerine etmedikleri hakaret kalmaz, yeri gelir birbirlerine kol kanat gerer emekçi halkın sömürülmesine göz yumarlar. İşçi sınıfı olarak kendi göbek bağımızı kendimiz keseceğiz ne istibdad rejiminden ne de onun yeni ortağı burjuva partisi CHP'den bize fayda yok! Bizim en iyi bildiğimiz yol; örgütlenerek işgal, grev, direniş diyerek hakkımızı alan Purmo ve Esitaş işçisinde gördük, 100 günü aşkındır grevde olan Mersin işçisinde, tüm baskılara ve yıldırımlara karşı patronun karşısında dimdik duran, örgütlü şekilde hareket eden Polonez işçilerinde de göreceğiz. Yaşasın işçilerin birliği.

## Bursa TOFAŞ'tan bir işçi

# Bu ekonomide tatile gitmek ihtiyaç iken lüks hâle gelmeye başladı!

TOFAŞ, revizyon dönemine girdi. Sözleşmeli olarak on bir ay önce işe alınan işçilerin işlerine son verildi. Sözleşmeli çalışanlarla birlikte yaklaşık bin kişi işten çıkarıldı. Doblo ve Fiorino üretimi artık sona erdi. 20 yıldır Tofaş'ı ayakta tutan bu iki marka artık yok. Yerine yeni bir hat kuruluyor, ancak bu yeni marka otomobilin de çalışanlar tarafından çok ilgi göreceği düşünülüyor. Kısacası, Tofaş ilerleyen aylarda bir kriz olacağını gösteriyor. Çalışanlar huzursuz ve diken üstünde. Yıllık izinden sonra haftada 3 gün üretimlerin olacağı, çalışılmayan günlerin yüzde 76 olacağı konuşuluyor. Yıllık izin döneminde işçi ve emekçiler aileleriyle bir hafta tatile bile çıkamıyor. Türkiye'nin en büyük fabrikalarından birinde çalışıyoruz. Tatil yapma fırsatından mahrum kalıyoruz. Ekonomi kötü, oteller pahalı. Bu durum, ülkenin en büyük fabrikasında çalışanların ne kadar az ücret kazandıklarını da gözler önüne

seriyor. Bir hafta tatile gitmek bile artık çok zor.

Türk Metal sendikası ay sonu herkesten sendika aidatını eşit alırken, sendikanın tatil ve benzeri etkinliklerden belli başlı kişilerin yararlanması Türk Metal sendikasına özgü bir davranış. İnsanlar zaten huzursuz, kırgın ve kızgın. Yapmaya devam ettiği yanlışlar yüzünden bu güvensizlik ortamı yıllarca süreceği gibi görünüyor.

## Gebze'den metal işçisi bir kadın

# Onurlu bir yaşam için mücadeleye devam etmeliyiz!

Merhaba yoldaşlar. Dünya kapitalistlerinin, sermayenin başındakilerin, her birimizin patronlarının, biz emekçi halka dayattıkları sefil yaşama karşı örgütlenmek tek çaremiz. Onurlu bir yaşamı tercih edip, anayasal hakkını kullanarak mücadele etmeye karar veren, sendikalaşan, yalnızca kendinin değil, tüm iş arkadaşlarının ve ailelerinin ekmeğini düşünen ve tüm işçilere yol gösteren Polonez fabrikasının onurlu, cesur ve korkusuz kadın ve erkek işçilerini Gebze'den bir yoldaşları olarak saygıyla selamlıyorum. Daha önce başarıyla sonuçlanmış bir kapı önü direnişi tecrübe etmiş bir işçi olarak söylemeliyim ki, bizim mücadelemiz kesintisiz bir mücadele olmalıdır yoldaşlar.

Bir defa sendikal mücadeleyi kazandıktan sonra iş yerlerimizde örgütlülüğü, dayanışmayı ve kardeşliğimizi bozmamalı, yalnızca birleşsek, tek yumruk olursak güçlü olacağımızı unutmamalıyız. Artık sendikal olmuş iş yerlerinde, iş günlerimiz örgütsüz dönemdeki gibi baskı ve mücadelelerle geçerse de patronlar örgütlülüğümüzü bozacak her yoldan faydalanıyorlar. Bu yüzden biz sendikal işçilerin muhakkak eğitime devam etmesi gerekiyor. Toplumun dayatmaları, patronun ve yöneticilerin oyunları aramıza girmemeli. Biz emekçilerin birbirinden başka dostu olmadığını unutmamamız lazım. Sendikalarımıza sahip çıkmalıyız ve onlara iki yılda bir toplu sözleşmeden iba-

retmiş gibi bakmamalıyız. Şu sıralar çalıştığım fabrikada patron kırk yaşın üstünde işçi işe almaya başladı. Yetişkin, çocuklu, kadın işçileri, yani evinde, hayatında, sorumluluğu, yükü daha fazla olan kadın işçileri kolay lokma olarak gördükleri için işe alyorlar. Bilmiyorlar ki emekçi kadınlar gözü en kara olanlar! Onlar aramıza nifak tohumları ekmeği geçmişin baskıcı rejimlerinden ders bilsin, biz emekçiler birleşmeye devam edeceğiz. Biz işçilerin tarihi de mücadeleler tarihidir! Selam olsun tüm direnen işçilere! Mersin grevinden Polonez direnişine ve daha saymadığım nice mücadelelere! Yaşasın sınıf dayanışması!

## Tuzla HT Solar'dan bir işçi

# Yaman çelişki

Merhaba dostlar ve yoldaşlar, Bu memlekette işçi sınıfına düzen siyasetçilerinden fayda gelmeyeceği tekrar anlaşıldı. Yerel seçimlerde yirmi seneyi aşkındır iktidarda olan partinin nasıl kan kaybettiğine ve seçim haritasının yıllarca alıştığımız renklerinin nasıl değiştiğine şahit olmuştuk. Emekçi halkın mevcut düzene olan hoşnutsuzluğunu nasıl sandığa yansıttığını gördük. Önümüzde ise Mehmet Şimşek'in Orta Vadeli Programı (OVP) tüm gerçekliğiyle duruyor. Kazanılmış haklarımızı saldırmak için patronlar ve temsilcileri kendilerince doğru zamanı bekliyor. Ancak bu kadar kan kaybetmiş iktidar, işçi sınıfının ve emekçi halkın ekmeğine kan doğarken karşılarında hiçbir ciddi güçle karşılaşmıyor, karşılıklı atışmalar yerini saraylarda ve parti binalarında iktidarla muhalefetin normalleşme buluşmalarına bırakıyor. Ertesi gün

aynı tas aynı hamam devam. Bu içinden çıkılmaz durumun sebebi açık, Türkiye siyasetinin yaman bir çelişkisi var. Bu çelişki de iktidarın genel seçimden sonra sıkıyola başladığı kemerden bunalan halkın, can havliyle sarıldığı partilerin de OVP programının gizli destekçileri olmaları! Emekçi halk düzen siyasetinde kime sarılırsa sarılsın karşısına farklı isimlendirmeler ve süslemelerle kemer sıkma programı çıkacak. Bu yaman çelişkinin çözümü hoşnutsuzluğu sadece sandığa yansıtmak değil, bu hoşnutsuzluğu mücadeleye çevirmek ve haklarımızı canımız pahasına korumak. Çözüm düzenin dışında! Çözüm sınıf mücadelesinde! Bu yolu bize Mersin, Purmo, Polonez fabrikalarının işçileri ve daha niceleri gösteriyor. Onların yolundan gidelim!

## Tuzla Chen Solar'dan bir işçi

# Bir insan bakış açısını değiştirmeden, acısını değiştiremez



Yıllardır en büyük acılarımızdan biri de sermayeye duyulan güvenin temelinde biz işçilerin iliklerine kadar sömürülen emeğinin olmasıdır. Fabrikamız kritik bir dönemden geçiyor. Sesimizi en gür çıkardığımız ve sermayeye ne kadar güçlü olduğumuzu, birliğimizi ve istersek neleri, nasıl yapabileceğimizi en iyi anlatacağımız "sözleşme" dönemindeyiz. Beklenen an geldi; bakanlıktan kesinleşmiş yetki belgemiz tarafımıza ulaşmış bulunuyor. Komite olarak Gebze 1 No'lu şubemizde gerekli toplantıyı yaparak taslağı el birliği ile oluşturduk. Bundan sonraki süreci yaşayarak göreceğiz, emeğimizin karşılığını alana kadar mücadeleye devam edeceğiz. Hayalleri küçük olanın adımları da küçük olur. Taslağımız gayet zengin, sesimiz de gayet gür. Chen Solar'ın ayak seslerini duymaya ha-

zır olun. Büyük adımlar ile geliyoruz.

Cumhuriyet bir yandan kendi içinde çatışmalar yaşarken diğer yandan ekonomi politikaları ile işçileri sefaletle mahkûm edip, sermayeye kriz ortamından dilediği gibi hareket edebileceği ortamı oluşturmaya çalışıyor. İktidarın ekonomi politikaları hedeflerimize ulaşmaya daha ne kadar ket vuracak? Kimin sesi daha gür çıkacak, işçilerin mi düzen siyasetçilerinin mi, zaman gösterecek... Yaşasın işçilerin birliği!

Mektubumuzu bitirirken konfederasyonumuz DİSK'in kurucusu ve ilk genel başkanı olmakla beraber, unutulmaz işçi önderi, sendikamızın onursal genel başkanı Kemal Türkler'i katledilişinin 44. yılında rahmetle anıyoruz, ruhu şad olsun.

## Bursa SCM'den bir işçi

# İnsanca yaşayabilmek istiyoruz

Dostlar öncelikle kapitalist sistemin işçileri köylüleri sömürmek zenginleri semirtmek için kurulmuş bir sistem olduğunu bilmemiz gerekir. Vergi de emekçileri soymanın yasal bir yoludur. Sendikalarda, işçi derneklerinde, sınıf partilerinde örgütlenmediğimiz sürece sadece kendi kendimize şikayet ederek bu sorunlardan kurtulamayız. Milyonlarca işçi, köylü açlık sınırının altında yaşamaya çalışırken çoğu şirketlerin vergileri bir kalemde sıfırlanıyor. Özellikle iktidara yakın olan şirketlere bir sürü imkanlar sunuluyor. Asgari ücrete zam vermemek için bir yer-



lerini yırtanlar bir kalemde milyarlarca liradan vazgeçebiliyor. Milyonlar kazanan patronların vergisi siliniyor biz çalışan işçiler olarak vergi vermeyelim demiyoruz tabi ki vermemiz gerekiyor isteğimiz sadece vergide adalet. Birlik olalım sesimizi yükseltelim hep birlikte haykıralım, vergileri patronlar da ödesin diyelim.





## Bursa OYAK Renault'dan bir işçi

### Bir tarafta tatil yapan ve üretilen zenginliğin sefasını süren patronlar diğer tarafta köle gibi çalışan işçiler!

OYAK Renault 1-28 Ağustos arası revizyona giriyor. Revizyon zamanı bakım, tadilat ve proje çalışmaları yapılacak. Yıllık izni az olanlar fabrikadaki çalışmalara katılacak. Sözleşmeli alımların birçoğu kadroya alınmadan işten çıkarıldı. Emekli olan birçok kişi emekli olmak için de yönetime dilekçesini verdi. Bu yüzden eksik olan yerlere işçi alımı yapılacak.

Yazın gelmesi ve havaların ısınmasıyla birlikte fabrikalarda kimi bölümlerde sıcaklığın 40 dereceyi bulduğu koşullarda çalışmak adeta işkenceyi andırıyor. İşçiler yazın ortasında makine başlarında kavrulurlarken, patronlar ise denizin, kumun, güneşin tadını keyiflerince

çıkarıyorlar. Tam bir adaletsizlik ve haksızlık söz konusu! İşçiler sanki bu dünyaya yalnızca çalışmaya gelmişler. Tatil yapmayı, dinlenmeyi bilmezler; onlar sadece çalışmayı bilirler! Ama patronlar, dünyanın dört bir köşesinde diledikleri lüks otellerde, tatil köylerinde gönüllerince sefahatlerini sürdürmeyi iyi bilirler! Asgari ücretli bir işçi, hayatın tadını çıkartan patronlar gibi tatil yapabilmek için, on yıllarca hiç yiyip içmeden çalışsa bile yine de gerekli parayı toplayamaz.

İşçiler izin haklarını çoğu zaman kullanamıyorlar. Kullandıklarında ise izinlerini çoğu zaman ya evde ya ek bir işte, ya da köylerine



gidip tarlada, bağda, bahçede kışa hazırlık yapmak için çalışarak geçiriyorlar. Peki, tatil yapmak, tükenen bedenini dinlendirmek, kendine zaman ayırmak, sosyal yaşama dâhil olmak işçilerin de ihtiyacı değil mi? Dünyanın tüm zenginliklerini üreten işçiler, neden bu zenginliklere ulaşamıyorlar? Çalışan işçiler, ama tatil yapan ve üretilen zenginliğin sefasını süren patronlar!

## Mersen işçisi 100 gündür grev ateşini büyütüyor!

Gebze Organize Sanayi Bölgesi'nde (GOSB) bulunan Mersen işçilerinin grevi 100. günü geride bıraktı. Mersen işçileri 2022 yılında DİSK'e bağlı Birleşik Metal İş Sendikası'nda örgütlenerek çoğunluğu sağlamış, bakanlıktan çoğunluk tespit belgesini almıştı. Patronun yetki belgesine itirazından sonra yasal sürelerin geçmesini bekleyen Mersen işçilerinin örgütlenme mücadelesi aslında yaklaşık iki yıldır sürüyor. Mersen'in Fransız patronu mahkeme sendikaya yetki verdikten sonra da mahkemenin kararına saygı duyma sözünü tutmamış, masaya oturmamıştı. Sendikal örgütlülüğü kırmak için öncü işçileri işten atmış, türlü türlü yöntemlerle Mersen işçisini yıldırırmaya kalkmıştı. Mersen işçileri



de ellerini şaltere uzatmış, örgütlenme haklarına, sendikalarına, ekmeğine grevle sahip çıkmıştı. O grev ateşi bugün, 100. gününü geride bırakmışken, birçok fabrikanın bulunduğu GOSB'un ortasında aynı kararlılıkla yanmaya devam ediyor. Grev çadırı hem grevci işçilerle aynı sendikaya üye olan fabrikalardan, hem de başka işkollarından, başka sendikal konfederasyonlarda örgütlü fabrikalardan dayanışma ziyaretlerine gelen işçilerin uğrak yeri oluyor. Grev ateşini sı-



## Klas Klima'da direniş sürüyor!

İzmir, Çiğli Atatürk Organize Sanayi Bölgesi'nde bulunan Klas Klima fabrikasında Birleşik Metal-İş sendikasında örgütlü işçilerin 25 Haziran tarihinde başlattığı direniş kararlılıkla sürüyor.

Fabrikada bu yılın başında başlayan sendikal örgütlenme sürecinde Mayıs ayında yeterli çoğunluk sağlanmıştı. Patron tarafı Çalışma Bakanlığından gelen yetki belgesini alır almaz sendika

düşmanı yüzünü açıkça gösterdi. Önce sendikal yetkiye itiraz ederek işçilerin kararlılığını kırmaya çalıştı, ardından 6 öncü işçiyi işten çıkartarak işçilerin birliğini bozmaya girişti.

Patron tarafının işçi ve sendika düşmanı tutumu üzerine işten atılan işçiler 25 Haziran'da başlattıkları direnişini sürdürmekte kararlı. Fabrika içindeki işçiler de ek mesaiye kalmayarak, vardiya değişimleri ile yemek-çay mollarında direnişteki arkadaşlarının yanına gelerek direnişe destek veriyor.

Klas Klima'ya sendika girecek! Atılan işçiler işe iade edilecek!



## İstanbul Ejot Tezmac'tan bir işçi

### İşimize, aşımıza ve geleceğimize ayrı gayrı demeden örgütlenerek sahip çıkalım!



Merhaba yoldaşlar,

Ben İstanbul Gaziosmanpaşa'da bulunan Ejot Tezmac fabrikasında çalışmaktayım. Ekonomik krizin derinleşmesi ile birlikte ücretlerimiz enflasyon karşısında hızla eriyor ve açlık sınırının altında kalıyor. Hükümet tarafından vergi zamları, patronlar tarafından düşük ücret dayatmaları ve işten atma tehditlerine karşı en önemli gücümüz sendikalaşmak ve toplu sözleşme hakkımızı almamızdır. Bunun içinde yapılacak şey birlikte mücadele etmek.

Bu dönemde Türkiye'nin dört bir yanından işçilerin mücadelelerini ve direniş haberlerini okuyoruz. Gebze'de Birleşik Metal-İş'e bağlı Mersen fabrikasında, İzmir'de Birleşik Metal-İş'in örgütlediği Purmo Grup fabrikası

ve Klas Klima'da, İzmir'de Tek Gıda-İş Sendikası'nın Lezita fabrikasındaki grevi, Çankırı'da Petrol İş Sendikası'nın Sumitomo grevi, İstanbul'da Tek Gıda-İş Sendikası'nda örgütlediği için işten atılan Perfetti işçileri ve Polenez işçileri haklı mücadelelerini tüm ülkeye duyuruyor ve kazanmak için tüm inançlarıyla mücadelelerini, direnişlerini sürdürüyor.

Biz Birleşik Metal-İş Sendikası üyesi işçiler olarak sendika ve konfederasyon ayrımı yapmadan bütün bu direnişlere kendi direnişimiz gibi sahip çıkmalı mücadelemize omuz vermeliyiz. Yaşasın işçilerin birliği Yaşasın sınıf dayanışması. Yaşasın örgütlü mücadelemiz!

## Purmo işçisi işine aşına grevle sahip çıktı, kazandı!



İzmir Kemalpaşa'da bulunan Finlandiya merkezli Purmo fabrikasında patron ile Birleşik Metal-İş sendikası üyesi işçiler arasında devam eden toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde anlaşma sağlanamaması üzerine 8 Mayıs'ta greve çıkmıştı. İşçilerin kararlı mücadelesi sonucu, grevin 66. gününde patron ile yapılan görüşmede işçilerin onayı ile sözleşme imzalandı.

12 Temmuz'da patron tarafı ile yapılan görüşme sonucunda imzalanan sözleşmeyle, Temmuz ayı itibarıyla yüzde 106 zam elde edilerek işyerinde ortalama saat ücreti 157,72 lira oldu. İşçilerin sosyal haklarında yüzde 100 ile yüzde 290 arasında kazanım elde edildi. Ayrıca Mayıs ayından itibaren geçerli olmak üzere 1500 lira erzak fişi ile 1200 lira yakacak yardımı

kazandı.

Sözleşme ile elde edilen önemli bir kazanım ise patronun "esnek çalışma" adı altında masada dayatmaya çalıştığı, işçilerin kazanılmış haklarını geriletmeyi amaçlayan tüm tekliflerin reddedilmesi oldu.

Son yıllarda işçilerin hakları için mücadeleyi yükselttiği, her fırsatta grev iradesini ortaya koyduğu, işçi direnişleri ve grevlerin devam ettiği İzmir'de Gates grevinden sonra Purmo işçisi de mücadele ederek patronlara diz çöktürüp kazanılabileceğini herkese gösterdi. Yaşasın Purmo işçisinin iş, aş, hürriyet mücadelesi! Yaşasın işgal, grev, direniş!





## Istanbul Perfetti Van Melle'den bir işçi

### Sendikalı olmak anayasal bir haktır!

Sevgili emek dostları,  
Mentos Vivident sakızlarının ürettiği Perfetti Van Melle firmasında 18 yıldır üretimde makina operatörü olarak çalışmaktayım. Evli ve iki çocuk babasıyım. Ülkemizde uzun süredir devam eden ekonomik sıkıntılar sebebiyle ben ve ailem ile birlikte diğer çalışma arkadaşlarım ve aileleri geçim sıkıntısı çekmekteyiz. Firmamızın yöneticilerine defalarca bu konuda sıkıntı yaşadığımızı dile getirmemize rağmen asgari ücret seviyesine yakın ücretlere mahkûm edildik. Buna rağmen yöneticiler bize yardımcı olmadı ve daha iyi ücret talebimiz üzerine "beğenmiyorsanız istifa edip çıkabilirsiniz" dediler. Ben 18 yıllık bir çalışan olarak asgari ücretten 2 bin lira bir fark ile çalışmaktayım.

Biz Perfetti işçileri olarak, bu emek sömürsüne karşı Tek Gıda-İş Sendikası Örgütlenme Uzmanı Sn. Yunus Durdu ile tanışarak bu sömürü düzenine hep birlikte dur demeye karar verdik. Örgütlenme aşamamızı



5 ay gibi bir sürede yeterli çoğunluğu sağlayarak Çalışma Bakanlığından yetki belgesini aldık. Bu yüzden bazı yöneticiler ve onların belirlediği çalışanlar tarafından çeşitli baskılara maruz kaldık. Öyle ki, e-devletimize bile bakmak istediler. Tespit ettikleri sendikalı çalışanları zorunlu 2 hafta izne çıkardılar ve dönüşlerinde bölümlerini değiştirerek yıldırımaya çalıştılar. Bu süreçte çalışma arkadaşlarımızdan Ayhan Yaylalı'yı iftira ve kumpasla tazminatsız olarak işten attılar. Sendikamız Tek Gıda-İş, kendisine her konuda destek olduğunu gösterdi.

Maalesef ülkemizde adalet siste-

minin yavaş işlemeden dolayı şirketimiz türlü bahanelerle yasal süreci uzatmaktadır. Bizler sendikalı çalışanlar olarak yılmadan mücadelemize devam etmekteyiz.

Bu yaşadığımız sıkıntılı durumda başta ilk günden beri yanımızda olan Yunus Durdu olmak üzere tüm Tek Gıda-İş yöneticilerine minnettarız. Ayrıca Sn. Dr. Levent Dölek ve yoldaşlarına teşekkürlerimizi sunuyoruz.

Unutmayalım ki sendikalı olmak anayasal bir haktır. İşçiler ancak birleşerek bu sömürü düzenine karşı gelebilirler. Yaşasın onurlu mücadelemiz!

## Gebze'den bir kafe işçisi

### Orta Vadeli Program'a karşı vadesiz sınıf mücadelesi gerekiyor

Merhaba yoldaşlar, ben Gebze'de çalışan bir kafe işçisiyim. Geçtiğimiz ay Meclis'in gündeminde vergi paketi vardı. Mehmet Şimşek bu paketi duyurduğunda, vergide adaleti ve etkinliği artıracağı söyledi. Ancak, daha ilk dakikadan, vergi paketinin ilk imzacısı olan AKP Denizli Milletvekili Nilgün Ök'ün ve eşinin şirketlerinin vergi ödemediği ortaya çıktı. Bu, ülkemizde karşılaştığımız ilk durum değil. Binlerce

şirket ya vergi borcunu ödemiyor ya da devlet eliyle vergi borcu siliniyor. Öte yandan işçi, emekçi vergi rekortmenliği yarışına devam ediyor.

Tasarruf paketinde olduğu gibi, vergi paketinde de tahmini geliri yine oldukça düşük. Vergi paketiyle birlikte 2024 yılında elde edilecek gelir yaklaşık 150 milyar lira. Tasarruf paketinde de yaklaşık 120 milyar liraydı. Bu gelirler bütçe açığının %10'unu bile karşılamaya yetmiyor.

Patronlara ve sermayeye el sürmeyen iktidar, bu açığı kapatmak için var gücüyle işçinin, emekçinin üstüne yüklenmeye devam edecek.

Ortada büyük bir savaş var. Her ay bir cepheden işçiyi saldırmaya devam ediyorlar. Bu saldırıya dur demenin yolu ise örgütlü mücadeleden geçiyor. Orta Vadeli Program'a karşı vadesiz sınıf mücadelesi gerekiyor. Vergiler gelirin aslan payına çöken, para babalarından alınsın!

## Kristal Yağ işçisinin parolası : Kazanıncaya kadar her gün birinci gün!

İzmir Bornova'da, Arkas Holding'e bağlı Kristal Yağ işçilerinin 28 Mayıs'ta başlayan grevi devam ediyor. Patronun, kendisi kârına kâr katarken, işçileri enflasyon ve pahalılık karşısında asgari ücrete mahkûm etmeye çalışmasına karşı Kristal Yağ işçisi mücadeleyi büyütmeye devam ediyor. Arkas Holding'in işçilerin haklarını vermemeye devam etmesi halinde Tek Gıda-İş Sendikası, Arkas Holding'in iş yerleri önüne gideceklerini, her yerde patronun karşısına çıkacaklarını açıkladı.

Tek Gıda-İş Sendikası ve işçiler, 11 Temmuz'da fabrika önünde bü-



yük bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Basın açıklamasına İzmir'in dört bir yanından ve birçok sektörden işyeri temsilcileri ve işçiler katılarak Kristal Yağ işçilerinin yanında oldu. İşçiler basın açıklamasında haklarını alınca kadar grevin her gününün birinci gün olacağını vurguladı.

İşçiler her gün grev çadırına ilk günkü direnç ve heyecanla geliyor.

Kristal Yağ işçileri, haklarını alınca ve toplu iş sözleşmesi imzalanıncaya kadar da aynı coşku ve kararlılıkla greve devam edecekler. Kristal Yağ işçilerinin işine, aşına, hürriyetine sahip çıktığı grevin kazanması şüphesiz ki memleketin her yerinde bulunan işçi sınıfının kazancı olacak.

## YKK işçisi sendikalaşma ve toplu sözleşme hakkına sahip çıkıyor

Daha iyi ücret ve çalışma koşulları için örgütlenme yolunu seçen işçilerin arasına Çerkezköy'de bulunan YKK Fermuar fabrikasının işçileri de katıldı. 665 işçinin çalıştığı fabrikada işçiler Petrol-İş sendikasına üye oldu, sendika fabrikada yetkili olmak için gerekli çoğunluğu sağladı. YKK patronu sendikanın yetkisine itiraz edince, işçiler Petrol-İş sendikası öncülüğünde yetki itirazının geri çekilme-

si ve sendika ile masaya oturulması için eylemlere başladı. Vardiya giriş çıkışlarında, servislere binerken alkışlarla, sloganlarla sendikalarına sahip çıkıyor. Petrol-İş sendikası Trakya şubesi de YKK işçisinin bu kararlı duruşuna, örgütlü olduğu diğer fabrikalardaki işçilerini ve temsilcilerini YKK işçisinin etrafında kenetleyerek destek veriyor. Sendikanın diğer fabrikalarda çalışan temsilcileri, sendikanın

varlığını göstermek için fabrikanın önünde nöbet tutuyor, vardiya giriş çıkışlarında YKK işçisi ile bir araya geliyor. Patron itirazını çekmez, Petrol-İş'le toplu sözleşme masasına oturmazsa eylemler büyüyerek devam edecek. İşine, aşına, sendikasına, örgütlenme hakkına ve hürriyetine sahip çıkan YKK işçisinin mücadelesi hepimizin mücadelesi, bu mücadeleye sahip çıkıp destek olmak hepimizin görevidir.

## Çerkezköy'den bir işçi kadın

### Hakkımızı almak için birlik olalım!



Herkese selam ve saygılar. Çatalca'da bulunan Polonez fabrikası ile ilgili gündemi sanırım hepimiz biliyor ve takip ediyoruz. Cumartesi günü işçi arkadaşlarımızı destek için yanlarındaydık. Ben de ilk kez grev ve direniş alanında bulunmuş oldum. Evet zor şartları, haksızlıkları, işçi sömürsünü biliyordum ama orada bulunmak bambaşka etkiledi beni. İşçilerle birebir konuşma fırsatı da bulunca vahamet iyice göz önünde oldu. 7, 10, 12 senesini vermiş işçilerin bir SMS ile işten çıkarılmaları mı dersiniz, "hiçbir devamsızlığım yokken 16 bin 300 lira aldım" diyen işçiler mi dersiniz, ne arasak haksızlık had safhada vardı.

Bunca işçinin hakkının yenmesinin dışında işlerini çok severek yaptıklarını, imkanları kısıtlı olduğu halde iki servis değişerek işine ulaşan emekçi bir işçi kesimi gördüm. Bir kadın işçinin oğluyla konuşurken "Oğlum bak bize desteğe geldiler, kazanacağız!" demesi birlik ve beraberliğin işçilere nasıl bir güç verdiğinin en güzel kanıtıydı. Baskıya rağmen coşkulu oyunlarla morallerini yüksek tutan ve yüzlerinde direniş olan bir grup işçi kesimiydi. Yemek saatlerinde ilk yemeği bize uzatarak siz misafirsiniz diyen, işine yıllarca emek vermiş bu düzgün insanların gördükleri kötü muamele oldukça sinir bozucuydu.

Patronlar iş imkanlarının çok olmadığı böyle bölgelerde işçileri bize mahkûmsunuz diyerek söylüyorlar. Böyle zor bir bölgede iş ve aş talebiyle mücadele eden işçilerin yanında olmanın, onların direnişine katılmanın gururunu ya-

şadım. Genç bir arkadaşın sadece 3 haftadır çalışmasına rağmen grev ve katılımı da gençlerin haklarını bilmesi açısından güzel bir örnekti. "Bravo sana!" diyerek tebrik ettim kendisini.

Benim için ilklerin günüydü. İlk dayanışma ziyaretimdi. Bu ziyareti oğlumla beraber yaptım. Onun da ilk ziyaretiydi. Bu ziyaret bana sistemin neresinden tutarsan tut elinde kaldığını gösterdi. Sanık bunca zaman baş kaldırmamak hataydı dedirtti adeta bana. Verilen yıllar bunun karşılığında görülen muamele, hiç yumuşatmadan söyleyeceğim, insanlık dışıydı. İşçi arkadaşlarımızın her birinin dilinde aynı söz vardı, "ben işimi seviyorum" zaten sevmeseler yıllarını vermezlerdi. Peki bunca emeğe, yıla verilecek cevap bir gece yarısı yollanan SMS ile işten atılmak mıydı?

Bulduğum grev alanında şunu o kadar iyi anladım ki, birlik ve beraberlik olunca haklar verilmiyor alınıyor! Bütün işçi arkadaşların bir an önce işlerine ve istediği şartlara kavuştuğu haberini duymak dileğiyle. Umarım işçiler bu birlik ve beraberlik haliyle bütün bozuk düzenin üstesinden gelecek. Bize düşen görev yapılan haksızlıklara beraber ses çıkarmaktır. Herkese bunu söyleyebilirim. Birlik olmalıyız! Bugün biz onları yarın onlar bizi, işçiyi savunursa yine kendi birliği salınur ve kurtarır. Hepinize tekrar söylüyorum, direniş alanının havasını tecrübe etmeyen varsa mutlaka ziyaret etsin ve o mücadelenin hissiyatını yaşasın.

## Lezita'da grev 4 ayı geride bıraktı: Yılgınlık yok!

Lezita ve Abalıoğlu patronunun yetkili sendika Öz Gıda-İş'i tanımaması ve TİS görüşmesini reddetmesi üzerine 7 Mart'ta fabrikada başlayan grev devam ediyor.

Grev 4. ayını devirirken patron sendika ve işçi düşmanlığından, işçiler de kararlılığından ödün vermiyor. Lezita işçileri; patronun işçi düşmanı tavırlarına, grev alanına toprak dökerek işçileri toz içinde bırakmasına, grev alanını dikenli tellerle çevirmesine, yüksek sesle sürekli müzik yayını yapmasına karşı 4 aydır direniyor.

Lezita işçileri sadece patrona karşı değil aynı zamanda patronları koruyup kollayan, devletin kolluğu jandarma basısına karşı da bu zamana kadar

boyun eğmemekte ısrar ediyor. Grev alanına sözde "işçileri korumak için" gelen jandarma, biber gazlı saldırılarıyla, şiddetle Lezita işçilerini değil patronu korumaya devam ediyor. Lezita işçileri, anayasal hakları olan sendikalaşma ve TİS haklarına sahip çıktıkları için defalarca gözaltına alınırken, Lezita patronu, devlete ait arazinin üzerine yaptırdığı kaçak yapıda satış yapmaya devam ediyor. Lezita işçileri, Lezita fabrikası içinde senelerdir süren keyfi uygulamalar, hareketler, mobbing ve düşük ücret düzeni son bulsun diye mücadeleye devam edeceklerini söylüyor. Lezita grevi kazanacak, başka yolu yok!



## Polonez işçisi direne direne kazanıyor!

İstanbul Çatalca'da bulunan Polonez fabrikasında Tekgıda-İş sendikasına üye olan işçilerden 15'inin 19 Temmuz'da işten atılmasıyla fabrikanın önünde direniş başlamış, fabrikanın içinde de üretim durmuştu. Daha sonra parça parça 120 sendika üyesi işçi daha işten atıldı. Yıllarını fabrikaya vermiş işçiler tek bir SMS ile ekmeklerinden edilirken her işten çıkarma fabrikanın önündeki direnişin büyümesine neden oldu. İşten atılan işçilerin yerine gündelikçi kaçak işçiler çalıştırmak isteyen patronun bu çabası da fabrika önündeki direniş duvarına çaptı.

### Patronun barutunun tükendiği yerde devlet devreye girdi, direniş fabrikadan kaymakamlık önüne taşındı

27 Temmuz Cumartesi günü fabrika önünde direnişi sürdüren ve kaçak işçilerin fabrikaya sokulmasına geçit vermeyen Polonez işçilerine çevik kuvvet kalkanlarla ve biber gazıyla saldırdı. Bu saldırı işçilerin kararlı duruşuyla geri püskürtüldü. Ertesi gün pazarı ve tatil günüydü. Ancak bu tatil gününü patron, kaçak işçileri getirmek için fabrikaya tarlaların arasından patika bir yolla gelinen yeni bir kapı açmak için inşaat faaliyetleriyle değerlendirdi. Devlet de direniş alanı olan fabrikanın önüne işçilerin gelmesini engellemek üzere, fabrika yolunun Göçmen Toplama Merkezi'nin bulunduğu yukarı tarafına kadar barikatlar kurdu.

Bu girişimleri fark eden işçiler Pazar gecesi ayçiçeği tarlalarından geçerek barikatları aştı ve fabrika önünde toplandı. Ancak burada polis saldırısına maruz kalarak cebren Göçmen Toplama Merkezi'nin önüne sürüldüler. Ardından gece 11 civarında bu saldırıları protesto ederek Çatalca Kaymakamlığına doğru yürüyüşe geçtiler. Çatalca merkezine girdiklerinde, balkon ve camlara çıkarak alkışlarla onlara destek veren Çatalcalılar tarafından karşılandılar. Sokaklar "Çatalca



uyuma işçine sahip çık" sloganlarıyla inledi. Hükümet Konağı'na geldiklerinde burada oturma eylemi başladı. Bu aşamada Çatalca kaymakamı gelerek sendika temsilcisi Yunus Durdu ile birlikte seçilen 9 işçiyi kabul ederek bir görüşme gerçekleştirdi.

### İşçiler baskılar karşısında yılmadı boş vaatlere de kanmadı: "Yunus başkan ne diyorsa o! Sendikamız ne diyorsa o! Direne direne kazanacağız!"

Görüşmeden somut bir sonuç çıkmadı. Kaymakam görüşmenin ardından Hükümet Konağı önünden, eylemin yasadışı olduğunu söyleyerek ve bir polis müdahalesi olacağını ima ederek ayrıldı. İşçiler ise direniş alanına geri dönmek, atılan işçilerin geri alınması ve sendikal haklara saygı duyulması için devlet makamlarının görevlerini yapması talepleriyle oturma eylemini sürdürdü. Sabaha kadar tek bir işçi bile kaymakamlık önünden ayrılmadı. Tam tersine gece aniden gerçekleşen yürüyüşe katılmamış olan işçiler de parça parça Hükümet Konağı önüne gelerek eyleme katıldılar. Sabah olduğunda işçilerin zorlu gecenin yorgunluğuna rağmen hem sayısı hem direnci artmış, ne kadar polis gelirse gelsin Türkiye'nin gündeminin en tepesine oturacak direniş görüntüleri yaşanmadan işçileri oradan sökülüp atmanın mümkün olmadığı belli olmuştu. Nitekim Çatalca kaymakamı tekrar geldiğinde, çözüm için adım atmaya daha yatkın bir tutum sergiliyor ve kendi elleriyle bir tepsi dolusu çayı işçilere dağıtıyordu. Görüşmeler tekrar

başlarken dışarıda direniş de aynı kararlılıkla sürdü. İşçiler Çatalca kaymakamının tutumundan memnundu ancak aynı zamanda da şunu diyorlardı: "Yunus başkan ne diyorsa, sendika ne diyorsa o! Otur derse otururuz! Diren derse direniriz! Kalkın derse kalkarız! Sendikaya üye olduktan sonra bizi kandırmak için yüzde 25 zam, ikramiye verilmiş, ona satmamışız sendikayı, bir çaya mı satacağız!"

### Direne direne direniş alanını kazandık! Direnerek hükümete adım attırdık! Direne direne kazanacağız!

Devrimci İşçi Partisi olarak başından sonuna omuz omuza işçilerle birlikte olduğumuz, Gerçek gazetesi vasıtasıyla anbean kamuoyuna duyduğumuz bu kararlı duruş, somut adımları da beraberinde getirdi. İşçiler polis zoruyla sökülüp atıldıkları direniş alanını geri aldılar. Valilik devreye girdi ve sendikayla görüşmekten ısrarla kaçınan ve sadece işten atmalarla, kaçak işçi getirmeye direnişi kırmaya çalışan patron tarafını masaya getirmek üzere girişimler başladı. Çalışma Bakanlığı bir açıklama yayımlayarak Polonez fabrikasındaki gelişmeleri takip ettiklerini ve gerekli denetimlerin yapılacağını ilan etti. Tüm bunlar üzerine Hükümet Konağı önünden ayrılan işçiler fabrikaya geçtiler. Kadın işçiler en önde olmak üzere yüzlerce işçi sloganlarla direniş alanına geri dönerken ilk müfettişler fabrikaya gelmişlerdi. Polis işçilerin kaçak işçilere müdahale etmemesi için direniş alanını bariyerlerle çevirmişti ve işçiler bu duruma devletin gerekli denetimleri yapacağına ve patronun Anayasal sendikal haklara saygı göstermesi için girişimlerde bulunacağına dair verilen sözler dolayısıyla şimdilik "tamam" dediler. Ancak sözler tutulmazsa, bugüne kadar direne direne kazanarak gelen işçiler aynı şekilde devam edecekler. Ve artık Polonez işçisinin önünde hiçbir barikatın duramayacağını patron da devlet de gayet iyi biliyor!

1 Ağustos 2024



## Polonez'de emekçi kadınlar en önde!

Polonez et fabrikasındaki direnişte kadın işçilerin rolü ilk andan itibaren son derece belirleyici oldu. Bu belirleyicilik kadın işçilerin sayıca çokluğundan ileri gelmiyor. Kadın işçiler sayıca çok olmanın ötesinde gösterdikleri kararlılık, birliktelik ve dayanışmayla direnişin omurgasını oluşturuyorlar. Bu Polonez fabrikasına özgü bir şey değil elbette. Emekçi kadınlar nerede bir mücadeleye kalkışırsa, kadınların gücü ve öncü rolü açığa çıkmaktadır. Hem fabrikada, hem evde çalışan, erkek egemen kapitalist sistem tarafından ezilen kadınlar, birlik olup ayağa kalktıklarında



sistemin dayattığı eşitsizlikleri ve emekçi kadınlar en öndedir. Kadın baskıları aşmışlar, iş, aş, hürriyet ve erkek işçiler el ele, omuz omuz sermaye düzenine karşı aşılmaz bir duvar oluşturmuş durumda.

## Armağan Tulun

### Yeniden tarih yazanlar, yeni tarihler yazanlar!

Türkiye'de işçi sınıfı mücadeleleri tarihine damga vurmuş eylemler vardır. En ileri 15-16 Haziran işçi ayaklanması olmak üzere bazıları tek bir iş yerinin, sendikaların hatta konfederasyonun sınırlarını aşan eylemlerdir. Bazıları da Kavel'de olduğu gibi tek bir fabrikanın işçilerinin mücadelesidir ancak o mücadelenin kazanımı bütün sınıfın önünü açar. Her grevden, işgalden, direnişten gelecek mücadeleler için çıkarılacak dersler vardır ama bazılarının deneyimi mücadelenin nasıl kazanılacağına dair ders niteliğindedir. Mesela sonradan bir gelenek yaratan 1966 Paşabahçe grevi... İşçi sınıfına grev hakkını grev yaparak kazandıran Kavel grevinde işçiler tek yumruk olmuş sendikalarının öncülüğünde kararlılıkla mücadele ederken, Kavel işçilerinin aileleri, diğer fabrikalardan işçiler, fabrikanın bulunduğu İstinye'nin emekçi halkı Kavel işçilerinin etrafında kenetlenmişti. Paşabahçe'de de tüm semt halkı Paşabahçe grevini sahipleniyor, dolmuşlar grevci işçileri ücretsiz taşıyor, kahveler grevci işçilerden çay parası almıyor, işçilerin yaptıkları eylemlere, yürüyüşlere halk destek oluyordu.

Bugün, İstanbul Çatalca'da bulunan Polonez fabrikasında da, henüz nihai zaferler elde edilmemiş olsa da, o zafer her gün bir adım daha yaklaşırken, benzer bir tarih yazılıyor. Devrimci İşçi Partisi olarak ilk günden beri Polonez işçisinin mücadelesine omuz vermeye, her adımda yanlarında olmaya çalıştık. O tarih yazılırken en yakından şahit olmanın gururunu, mutluluğunu yaşıyoruz, var olun Polonez işçisi arkadaşlarımız, kardeşlerimiz, yoldaşlarımız!

Neden mi daha şimdiden Polonez işçisi tarih yazıyor diyoruz? Çünkü patronlar ve onları polisiye, kaymakamıyla, valisiyle koruyup kollayan sermaye düzeni, alışıktığımız numaraları Polonez'de de uygulamaya çalıştı ama işçiler, her adımda işten atma ile, polis saldırısıyla el yükselten sermaye cephesine karşı kararlılığımızı, birliği daha da güçlendirdi. Fabrika yönetimi kafa keseriz diye işten atmakla tehdit etti olmadı. İşten attı, sindiremedi. Rüşvet olsun diye zam yaptı, ikramiye verdi, işçileri örgütlülüğünden döndüremedi. Polis fabrikanın önünde biber gazıyla işçilere saldırdı. En önde gazın etkisinden kurtulup kendine gelmeye çalışırken diğerleri öne çıktı, bu zulmün hesabını sordu, polisleri püskürttü. İşçilerin fabrikanın önüne gelişi polis zoruyla engellenince işçiler gecenin körü kaymakamlığa yürüdü, yürüyüşün başına yetişemeyenler yolda onlara katıldı, kaymakamlığın önüne geldi ve her saldırının direnişi biraz daha büyüttüğünü bir kez daha gösterdi. Kaymakamlık önünde polis müdahale edecekmiş gibi bir hareketlenme olduğunda işçiler korkup geride durmak yerine kendini öne atıp sen arkada dur diye olası bir saldırıyı göğüslemek, arkadaşını korumak için birbiriyle yarıştıyordu. O kararlılığa bizim gibi şahit olan kaymakam da tabii ki işçileri oradan öyle kolay kolay sökülüp atamayacağını görüyor, Yunus başkana söylenen "şova çeviremezsin, gereğini yaparım" gibi sözler bir bir yutuluyordu.

İşçiler Çatalca merkezine geldiklerinde, kaymakamlık önünde, sendika aracından "sizleri bu saatte bu sloganlarla, seslerle rahatsız etmek istemedik" gibi konuşmalar yapılırken, Çatalca halkı onlara pencerelerinden, balkonlarından alkışlarla, ıslıklarla dayanışmasını gösteriyordu. İşçilerin aileleri, yaşadıkları köylerden, mahallelerden eşleri dostları, ya da sadece direnişi duyup gelen hiç tanımadıkları Polonez işçisine yalnız olmadığını göstermek için elinden geleni yapıyor. Herkesin elinde tepşiler, çantalar, torbalar. Kimi kendi yaptığı keki, böreği, pişiyi getirmiş, kimi koltuğunun altında yazın serin serin iyi gider diye karpuz sıkırtmış, kimi de suları, çayları doldurmuş geliyor...

Polonez işçisinin birliği ile, işçilerin aileleri, komşuları, akrabalarının bu mücadeleyi sahiplenmeleriyle, Polonez'de şimdiden tarih yazılıyor. Ve nihayet bu mücadelenin önünde yürütenler, yön verenler, tarih yazarak bugüne gelenler... En başta Türkiye'de sınıf mücadelelerine damgasını vurmuş mücadelelerden bahsettik. Bazılarını saydık, birini sona sakladık: Tekel. 2010 yılında Ankara'nın göbeğinde, Sakarya Caddesi'ni 78 gün boyunca, çadırlarıyla, halaylarıyla, eylemleriyle zapt etmişti. Bugün Polonez direnişinin başında Tekgıda-İş sendikası adına Tekel eylemlerinin mimarları, önderleri var: Suat Karlıkaya ve Yunus Durdu. O gün tarih yazanlar, bugün de inançlı, kararlı, birbirine bağlı, sendikasına, hakkına sahip çıkan Polonez işçisi ile birlikte tarih yazıyor. İşte bu yüzden biliyoruz, gerçekten inanıyoruz: Polonez işçisi kazanacak, Polonez'e er ya da geç Tekgıda-İş girecek!



# Köle bile karın tokluğuna çalışır! Türkiye'de işçi sınıfı karın tokluğuna bile çalışmıyor!

**Açlık sınırı asgari ücreti solladı! 7 milyon asgari ücretli ailesinin gıda masrafını dahi karşılayamıyor!  
En düşük emekli aylığının 12.500 lira olması milletin utancı devletin acizliğidir!  
Ücretler 25 bin lira olan asgari yaşam maliyetini dahi karşılamıyor!**

Türk-İş konfederasyonunun yaptığı araştırmaya göre 2024 Temmuz ayı itibarıyla;

- Dört kişilik bir ailenin; sağlıklı, dengeli ve yeterli beslenebilmesi için yapılması gereken aylık gıda harcaması tutarı (**açlık sınırı**) **19.234 liraya**,
- Gıda harcaması ile giyim, konut (kira, elektrik, su, yakıt), ulaşım, eğitim, sağlık ve benzeri ihtiyaçlar için yapılması zorunlu diğer aylık harcamalarının toplam tutarı ise (yoksulluk sınırı) **62.653 liraya**,
- Bekâr bir işçinin **"yaşama maliyeti"** de aylık **24.902** liraya yükseldi.

**TÜRK-İŞ AÇIKLADI**  
AÇLIK SINIRI  
**19 BİN 234 TL**  
YOKSULLUK SINIRI  
**62 BİN 653 TL**

**Sendikaya üye ol! Sahip çık! Denetle! Ne verecekler diye bekleme!**



**Boyun eğmenin bedeli mücadele etmekten çok daha ağır. Mücadele eden kazanır! Hak verilmez alınır!**

Açlık ve yoksulluk sınırı, bir bekar işçinin yaşama maliyeti ortada. İşçi sınıfına yaşatılan bu sefaletin en önemli sebebi sermaye iktidarının politikaları. Ancak unutmamalı ki bu politikalar karşısında işçi sınıfının eli kolu bağlı değil. İktidardan asgari ücreti artırmasını ummanın ya da patronun işçinin haline acıyıp zam yapmasını beklemenin sonu yok. İşçiler sendikaya üye olmalı, sahip çıkmalı, denetlemeli. Birlik olarak, örgütlenerek, üretim-



den gelen gücünü kullanmalı ve ücretlerini bu şekilde arttırmak için mücadele etmeli. Mücadelenin bir bedeli elbette

ki var. Birlik ve dayanışma ile bu bedeller aşılır. Ama mücadele etmemenin bedeli açlık ve sefalet!

## Yavuz hırsız ev sahibini bastırıyor: TÜİK mahkeme kararlarına rağmen madde sepeti fiyatlarını açıklamamakta direniyor

TÜİK enflasyon verilerini manipüle ederek, kamu emekçilerinin ve emeklilerinin aylıklarına yapılan zamların otomatik olarak olması gerekenden düşük hesaplanmasına, işçi ücretlerinin de dolaylı olarak (toplu ya da bireysel sözleşmelerde de fiilen TÜİK rakamları esas alınmaktadır) gerçek enflasyondan daha az artmasına neden oluyor. Bunun düpedüz hırsızlık olduğunu söylüyoruz. TÜİK'in bu suçlamalara karşı kendini savunması için yapması gereken belli; 2022 yılının Nisan ayına kadar yayınlanmış olan ancak daha sonra yayınlanmamaya başlayan enflasyon sepetindeki ürünlerin fiyatlarının tekrardan açıkça ilan edilmesi. O zaman gerçek ortaya çıkar. Halk ete, süte, ekmeğe, kiraya kaç para

verdiğini, elektrige suya ne kadar fatura ödediğini biliyor. Rakamlar karşılaştırılır, gerçek ortaya çıkar.



**DİSK bastırıyor, mahkeme açıklıyor, TÜİK direniyor!**

DİSK bu yüzden TÜİK'in rakamları açıklamaması için mahkemeye başvurdu. Mahkeme kararlarına rağmen TÜİK madde sepeti fiyatlarını açıklamamakta direniyor. Abuk subuk gerekçeler sunuyor: Halkın kafası karışmış, tartışma-

lara neden olurmuş... Sanki bu şekilde halkın kafası karışmıyor. Vatandaş bu TÜİK nereden alışveriş yapıyor söyleyin bize hele de biz de gidelim oraya diyor. Sanki rakamlar açıklanmayınca tartışma çıkmıyor. Halk TÜİK'e hırsız diyor hırsız! Bundan daha büyük tartışma mı olur?

**"TÜİK Market"te dana eti 277 lira, "TÜİK Emlak"ta kira 3.500 lira!**

Biz elimizdeki verilerle duruma baktığımızda aslında her şey çok açık gözüküyor. Örneğin 2022 Nisan ayında TÜİK'in en son açıklanmış verilerine göre dana etinin ortalama fiyatı 111 liraymış. Yine TÜİK'in açıkladığı Tüketici Fiyat Endeksi'ne göre Nisan 2022 (en-

deks değeri 904,77) ile Haziran 2024 (endeks değeri 2.319,29) arasında tüketici fiyatları yüzde 156 artmış. Kabaca 2,5 kat diyelim. Eğer TÜİK manipülasyon yapmıyorsa bugün 277 liraya dana eti alabiliyor olmamız lazım! Aynı hesapla Nisan 2022'de süt 10 liraymış, o halde bugün 25 liraya süt alıyor olmamız gerek. Yine Nisan 2022'de ortalama kira 1400 liraymış. TÜİK'e göre bugün ortalama kiranın 3.500 lira olması lazım!

**TÜİK bu hırsızlığı tek başına yapamaz! Sorumlu siyasi iktidar!**

Kullandığımız tüm rakamlar TÜİK'in kendi sitesinde yer alan rakamlar. Bu rakamlar ortadayken TÜİK'in madde sepet

fiyatlarını açıklamamakta direnmesinin sebebi gayet net anlaşılıyor. TÜİK bu rakamları açıklarsa hırsızlığın delilini sadece mahkemelerin değil tüm halkın eline vermiş olacak. Ama bu manipülasyonu, koltukları ve kaderleri Erdoğan'ın iki dudağı arasında olan TÜİK bürokratlarının tek başına yapmış olamayacağı açık. Madde sepeti açıklanırsa milyonlarca işçinin, kamu emekçisinin, emeklinin alınterinin gasbedilmesinden iktidarın sorumlu olduğu açıkça görülecek!

## Merkez Bankası rezervleri artıyor: Ekonomi iyiye mi gitmeye başladı? Yoksa yağmurdan kaçarken doluya mı tutuluyoruz?

Geçtiğimiz Mart ayında eksi 65 milyar dolar olan Merkez Bankası SWAP hariç net rezervleri iki ayda artıya geçti. Merkez Bankasının rezervleri dövizle dolmaya devam etti ve son olarak 12 milyar doları aştı. Ne güzel değil mi? Hayır değil! Güzel değil! İyi değil! Hiç iyi değil! Mart ayında Türkiye ekonomisi dış ödemelerini yapamayacak duruma doğru yani uçuruma doğru ilerlemekteydi. Sonra izlenen ekonomi politikası bu uçurumun kenarından Türkiye'yi aldı ama şimdi başka ve daha derin bir uçurumun

kenarına getirdi. Ya da başka bir ifadeyle yağmurdan kaçarken doluya tutuluyoruz.

SWAP hariç net rezervlere bakılmasının sebebi, SWAP'ların belirli bir vadede tekrar Türk lirasına dönüştürülmesi için sözleşme yapılmış olan döviz varlıklarını ifade etmesindedir. Yani SWAP'lar ödünç dövizdir. Şimdi SWAP haricinde merkez bankasında döviz birikiyor. Bunlar ödünç değil. Daha iyi değil mi? Hayır daha kötü? SWAP'ların Türk lirasına dönüşünün hangi vadede olacağı bilinmemektedir. Şu anda

merkez bankası rezervlerinde biriken dövizler ise her an buharlaşıp uçabilir. Böyle bir buharlaşma için döviz kurlarında ani bir dalgalanma yeterli olacaktır.

Çünkü bu rezervler Carry Trade dediğimiz ticari işlemler vasıtasıyla Türkiye'ye gelen dövizlerden oluşuyor. Bu dövizler, Türk lirasına yüksek faiz veren ve döviz kurunu büyük oranda sabit tutan para politikası sonucunda ülkeye giriyor. Örneğin ABD'de faiz oranı yüzde 5, Türkiye'de yüzde 50. Yuvarlak olarak 1 doların da 30 lira olduğunu

varsayalım. ABD'den 100 bin dolar kredi alıp 3 milyon liraya dönüştürüp Türkiye'de faize yatırırsanız bir yılda bu para 4,5 milyon lira olur. Bir yılın sonunda ABD'deki bankaya 5 bin dolar faiz ödenmesi gerekiyor. Bir yıl sonunda dolar/lira kurunun 42'nin altında olduğu her senaryoda 4,5 milyon lirayı dolara çevirdiğinizde 5 bin dolardan fazla gelir elde edersiniz ve oturduğunuz yerden para kazanmış olursunuz. Japon ev kadınlarının uluslararası döviz yatırımları meşhurdur. Gerçekten de Japonya gibi faiz oranla-

rının sıfır olduğu bir ülkede iseniz bu ülkeden kredi alıp Türk lirasına yatırarak büyük kazançlar elde edebilirsiniz.

Şu ya da bu sebeple Türkiye'de döviz kurları yeniden yükselmeye başladığı anda kazancı azalan yatırımcı sıcak parayı geri çekecek, Türkiye'ye yağmur gibi yağın dövizler aynı hızla buharlaşıp uçacaktır. Bu olursa ne mi olur? 2001 krizi gibi olur! Her zaman olduğu gibi para babaları kendilerini kurtarır, faturayı ödemek de işçi sınıfına ve emekçi halka düşer.

## Sermayeye destek, teşvik, muafiyet yağdıran devlet, vergiyle işçinin etinden dilim dilim et koparıyor

Gelirlerin asgari ücret kadarki kısmının gelir vergisinden muaf tutulması işçi sınıfı üzerindeki vergi zulmünü azaltmadı. Sadece bu zulmün üzerine tül den bir örtü attı. Güya asgari ücretten vergi alınmıyor ama yıllık kümülatif 110 bin lira gelirden itibaren vergi dilimi yüzde 20'ye çıkıyor. Yani asgari

ücret bile aslında Temmuz'dan itibaren üst vergi dilimine geçiyor. Asgari ücret vergiden muaf ama üzerindeki her kuruştan vergisini alıyor devlet. Vergi daha ücret elimize geçmeden kesiliyor, biz de elimize geçen parayı harcıyoruz.

Asgari ücretten vergi alınmaması asgari ücretin alım gücünü

arttırdı mı? Hayır! Bugün asgari ücret açlık sınırının 2.300 lira altına düşmüş durumda. Dört kişinin asgari gıda harcamasını bile karşılamıyor. Sonuçta çıplak asgari ücretin az da olsa üzerinde ücret alan tüm işçilerin eline geçen para Temmuz'dan itibaren azalıyor mu? Azalıyor! Ücretler azalırken

çarşı pazarda fiyatlar durmuyor, faturalar azalmıyor. Zulüm yıl sonuna kadar gün gün artıyor. Devlet vergiyle dilim dilim işçi sınıfının etinden et koparıyor. Evet sermayenin vergi borçlarını silen, üzerine milyarlarca lira vergi muafiyeti, teşvik, prim desteği veren aynı devletten bahsediyoruz. Dev-



letin hangi sınıfın devleti olduğunu anlamak için başka bir şey gerek var mı?



## Türk-İş, DİSK, Hak-İş, ortak bildirisinin gereğini yapın, sadece aynı masa etrafında değil aynı mücadele meydanlarında buluşalım! İşçi düşmanı OVP'yi çöpe atalım!

Türkiye'nin en büyük üç sendika konfederasyonu olan ve ülke genelinde 20 işkolundaki toplam 17 milyon işçiyi temsil eden Türk-İş, Hak-İş ve DİSK bir araya gelerek geçtiğimiz Temmuz ayında ortak bir bildiri yayınladı. Yayımlanan bu bildiri de üç konfederasyon ortak hareket etme kararı aldıklarını açıkladılar. Yapılan açıklamada asgari ücret zammı, vergide adalet, enflasyonla mücadele, emekliler, sendikal örgütlenme ve iş kazaları gibi işçi sınıfını ve emekçi halkı doğrudan etkileyen konular ön plana çıktı. Ancak yapılan basın toplantısında sorulan "Talebiniz karşılanmazsa ne yapacaksınız?" sorusu Türk-İş Genel Başkanı Ergün Atalay'ın kaçamak cevapları ile geçiştirildi.

Ergün Atalay'ın geçiştirdiği bu soru, hem bu üç konfederasyona bağlı sendikalara üye 2,5 milyon işçinin hem de ekonomik krizin faturası omuzlarına yüklenen milyonlarca işçi ve emekçinin ortak sorusudur. Çünkü mücadele alanlarına taşınmadığı sürece yapılan hiçbir açıklama, kamu emekçileri ve emeklilerin TÜİK'in manipülasyonlarıyla mağdur edilmesini, şirketlerin vergileri silinirken, milyonlarca işçinin vergi dilimine girerek ezilmesini, hayat pahalılığını engellemeyecek. Burjuvazi Mehmet Şimşek'in işçi ve emekçi halk düşmanı Orta Vadeli Programı (OVP) etrafında birleşmişken ve her gün OVP yeni vergi ve zamlarla emekçi halkın üzerine çöken, kıdem tazminatı başta olmak üzere en te-



mel haklar tehdit altındayken sadece açıklamalarla bu saldırının karşısında durulamaz. Öyleyse bir masa etrafında açıklanan bu birlik derhal mücadele meydanlarına taşınmalı; üç büyük sendika konfederasyonunun üyeleri ve yöneticileri, Türkiye işçi sınıfının tamamını ve emekçi halkı seferber etmek üzere harekete geçmelidir.

### Konfederasyonlar göreve! Ayrı gayrı demeden mevcut tüm işçi mücadelelerine desteğe!

Masadaki birliğin eylemde birliğe taşınmasının ilk ve en etkili adımı mevcut işçi mücadelelerine birlikte destek vermek olacaktır. DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş sendikası üyesi Mersin işçilerinin Gebze'deki grev çadırı, Klas Klima işçilerinin İzmir'deki direniş alanı sendika konfederasyonları için kapalı salonlardan daha etkili bir toplanma alanıdır. Türk-İş'e bağlı Petrol-İş'in Çerkezköy'de YKK fabrikasındaki direniş çadırı, aynı şekilde Türk-İş'e bağlı Tektgıda-İş sendikası üyesi işçilerin mücadele meydanına çevirdiği Polonez fabrikasının öndü ve İzmir'de Kristal Yağ fabrikasındaki grev alanı da işçi sınıfının birliği-

nin perçinleneceği alanlara örnektir. Hak-İş'e bağlı Öz Çelik-İş'in Hatay Dörtüol'daki Yolbulan grevi ve Öz Gıda-İş'te örgütlü işçilerin Lezita fabrikasındaki grevi sürmektedir. Konfederasyonlar birlik kararını öncelikle bu alanlarda hayata geçirmelidir.

### Acil talepler için büyük emekçi miting! Genel grev için örgütlenme!

Böylesi büyük bir işçi kitlesini bünyesinde barındıran sendikalar için miting alanları doldurmak kaçınamayacakları bir görev olacaktır. İşçi sınıfının ve emekçi halkın acil talepleri için derhal kitlesel bir miting örgütlenmelidir. İşçi sınıfının gücü üretimden gelir, bugün sınıfın bütün kazanımları da üretimden gelen güç ile mümkün olacaktır. Sendika konfederasyonları için bunun anlamı bir genel grevin örgütlenmesidir. Türk-İş, Hak-İş ve DİSK derhal işçi sınıfını genel greve hazırlamak için harekete geçmeli, kıdem tazminatı başta olmak üzere işçi sınıfının kırmızı çizgilerini korumalı ve Mehmet Şimşek'in OVP'sini bütün ülkenin emekçi halkını seferber edecek bir genel grev ile çöpe atmalıdır!

## Levent Dölek

### Sapla samanı ayırmak

Sendika var sendika var. Sendikanın bazıları grevlerle, direnişlerle, fabrika işgalleriyle anılır. Mücadeleci sendikadır. Bazısının adı sendikadır ama işi patronlara taşeron insan kaynakları hizmeti vermektir. İşçinin patron karşısındaki temsilcisi olarak değil de patronun işçiler içindeki temsilcisi olarak davranan bu yapıları kısaca sarı sendika diyoruz. Mücadeleci sendikalar içinde işbirlikçiler olabileceği gibi sarı sendikalar içinden mücadeleci önderler de çıkabilir. Ama sonuçta sermayeye karşı mücadeleyi esas alanları mı yoksa sermayeye iş birliği yapanların mı hâkim olduğuna bakmak gerekir.

Yazıya böyle bir giriş yapmamın sebebi Polonez fabrikasındaki direnişte yaşadığım bir an. Tektgıda-İş sendikasının öncülüğünde gerçekleşen Polonez direnişini Gerçek gazetemde ve internet sitemizde ayrıntısıyla ele alıyoruz. Bu direnişi sahipleniyoruz ve sınıf mücadelesi açısından yol açan, ilham veren bir mücadele olarak görüyoruz. Direniş alanında her zaman söylediğimiz gibi bu mücadelede Polonez işçilerinin omuz başında yer almaktan da onur duyuyoruz. Bu duyguları en yoğun yaşadığımız anlardan biriydi. İşçiler yevmiyeci grev kırıcı kaçak işçileri fabrikaya sokmamış, polislin biber gazlı saldırısına kahramanca direnmişti. Devlet arbedenin ardından İstanbul'dan çevik kuvvet ve TOMA takviyesi getirmiş, Pazar gününün tatil olmasını fırsat bilerek fabrika önündeki direniş alanını işçilere kapatmak için barikatlar kurmuştu. Buna karşı gelen işçiler yine polis tarafından tartaklanarak alandan atılmış, bu saldırı üzerine işçiler fabrikadan Çatalca Kaymakamlığına yürüyüşe geçmiş, kaymakamlık önünde sabahlanmış, ertesi gün öğlen saatlerinde direniş alanını geri kazanmıştı. Ayrıca bir gün önce polislini işçilerin üzerine salan devlet bu kararlı mücadele sonucunda müfettişlerini patronun üzerine salmak zorunda kalmıştı.

İşte bu kazanımlarla direniş alanına işçilerle birlikte "direne direne kazanacağız" sloganlarıyla yürüyüş yaparak giriş yaptığımız sırada, direnişe destek amacıyla ziyarete gelmiş olan popüler sosyalist partilerimizden birine mensup bir arkadaşımız beni de tanıyarak yanıma geldi ve kulağıma eğilerek şöyle dedi: "Sarı sendika değil mi bu?" Şaşakaldım. Ne diyeceğimi bilemedim. "Hayır değil!" dedim. Başka bir şey diyemedim. Ama içime oturdu. Ve yazmaya karar verdim. Yaşadığım bu an sol siyasete hâkim olan kimlikçilik belasının ne kadar derin olduğunun yeni bir örneği. Tektgıda-İş'in Türkiye işçi sınıfı tarihinin en önemli köşe taşlarından biri olan Tekel direnişinin mirasçısı olması bir yana yakın zamanda Nestle'den Cargill'e, Bel Karper'den, Adkotürk'e grev ve direnişler, halihazırda Perfetti'de sürdürülen kapı önü direnişi ve örgütlenme süreci, Kristal yağ fabrikasındaki grev ve daha pek çokları ortadayken, 45 bin üyesinden topladığı aidatları grev ve direniş fonları aracılığı ile greve çıkan ya da işten atıldıktan sonra direnişe geçen işçiler için harcayan Tektgıda-İş'e "sarı sendika değil mi bu" demek bir akıl tutulması olsa gerek.

Bu akıl tutulmasının ardında sınıftan tamamen kopmuş olan Türkiye solunun giderek içine düştüğü kimlikçilik batağı var. Tektgıda-İş Türk-İş konfederasyonuna değil de DİSK'e bağlı olsaydı bu soruya muhatap olacağını zannetmiyorum. Aynı bakış açısı, belediye, sağlık, genel hizmetler işkollarında CHP'li belediye başkanlarından destek isteyerek örgütlenen, yani sosyal diyalog adı altında düpedüz sınıf işbirlikçiliği yapan DİSK üyesi bazı sendikalar ve sendikacılar için "sarı mı" diye sormayacaktır. Oysa sorulmalıdır. Patronun ya da işverenin icazetiyle sendikacılık yapmak sarı sendikacılığa kapıyı ardına kadar açmaktadır. Kimlikçilik, sendikanın sınıf mücadelesindeki pratiğine değil geçmişinin ya da yöneticilerinin sağcı mı solcu mu olduğuna bakarak yapılan değerlendirmeleri beraberinde getiriyor.

Örneğin Tektgıda-İş solcu bir sendika değil. Olması da gerekmiyor. Hiçbir sendikanın solcu olması gerekmiyor. Birleşik Metal-İş DİSK üyesi diye ona solcu etiketi yapıştırırsanız da üyelerinin çoğunluğunun solcu olmadığı gerçeğini değiştiremezsiniz. Sendika ile parti arasındaki farkı doğru kavramak gerek. Sendika siyaset ayrımı yapmadan tüm işçileri örgütler ve örgütlenmelidir. Siyasi partinin ise adı üstünde bir siyasi programı vardır ve bu programı benimseyenlerin örgütüdür. Devrimci İşçi Partisi'nin programı devrimci işçi iktidarıdır, bu doğrultuda işçi sınıfının solcusunu değil öncüsünü örgütlemeyi önüne koymuştur. Sendikalara sınıf sendikacılığının hâkim olmasını savunmaktadır. Bu da sendikaların solculaşması değil sermayeden, emperyalizmden ve devletten bağımsız olması, sınıf mücadelesini esas alması, meslek ve işkolu dar görüşlülüğünü aşarak sınıfın tamamının, en genel anlamda dünya işçi sınıfının çıkarlarını savunması demektir.

## Kemal Türkler'in kızı Nilgün Türkler'den DİSK yönetimine haklı tepki:

### "Babamın katilleriyle aynı masaya oturanlara, babamın anma törenleri de dahil olmak üzere omuz vermeyeceğim."

DİSK'in kurucularından ve ilk genel başkanı olan Kemal Türkler, 22 Temmuz 1980'de evinin önünde faşist bir kurşunla katledilişinin 44. yıl dönümünde mezarı başında anıldı. Her yıl olduğu gibi bu yıl da anma toplantısı Kemal Türkler'in kurucusu ve onursal başkanı olduğu DİSK tarafından düzenlendi. Ancak bu yıl Kemal Türkler'in kızı Nilgün Türkler DİSK yönetiminin izlediği politikaları eleştirerek anma törenine katılmadı. Nilgün Türkler, DİSK Genel Başkanı Arzu Çerkezoğlu ve Genel Başkan Yardımcısı Remzi Çalışkan'ın Meral Akşener'i ziyaret etmesine işaret ederek "Babamın katilleriyle aynı masaya oturanlara, babamın anma törenleri de dahil olmak üzere omuz vermeyeceğim. Babam Kemal Türkler'in 44. katlediliş yıl dönümü anmamı sabah 9:00'da gerçekleştirdim. Artık politikalarını beğenmediğim, faşist sevici hale gelen bazı DİSK yöneticileriyle olmayı reddediyorum. Dost işçi kardeşlerime sevgilerimi gönderiyorum." dedi.

### İşçiler Kemal Türkler'i unutmamalı! Onun katili olan faşistleri iyi tanımalıdır!

Nilgün Türkler'in sözleri, NATO tarafından kurulmuş kontrgerilla ile iç içe geçmiş, işçi öncülerinin katili faşizmin, CHP aracılığı ile sol için-

de meşrulaştırılmasına, DİSK'in de buna alet olmasına karşı son derece anlamlı bir eleştiri içeriyor. CHP'nin Meral Akşener'in başında olduğu İyi Parti ile Millet İttifakı çatısı altında uzun süre devam eden birlikteliği faşizmin meşrulaştırılmasında, solda ve işçi hareketi içinde anti-faşist reflekslerin dumura uğratılmasında büyük rol oynamıştı. Anti-faşist reflekslerin zayıflığı MHP'yle ters düşen ve siyasi cinayetle öldürülen Sinan Ateş'in bir demokrasi kahramanı olarak gösterilmesine kadar vardı. Bu bağlamda Meral Akşener'in kurduğu şu cümleler dahi, solda ve işçi hareketinde birçoklarını uyardırmaya yetmedi: "Geçmişte siyasi cinayetlere şahit olduk ama mertçeydi. Onun için hiçbirimiz korkmadık ama o çocuğun babasını katledenler torbacı."

Meral Akşener'in "mertçe" olarak tanımladığı siyasi cinayetlerden birinde de Kemal Türkler, Ünal Osmanağaoğlu adlı bir faşist tarafından katledilmişti. Ünal Osmanağaoğlu isimli faşist Kemal Türkler'i öldürmeden önce 7 TİP'li gencin yine namertçe katledildiği Bahçelievler katliamında da yer almıştı. Akşener belli ki sosyalist gençlerin ya da işçi önderlerin katledilmesini değil, torbacılığı namertlik olarak görüyor. Oysa Kemal Türkler'in katili Osma-

nağaoğlu da 1989'da kaçmasına göz yumulduğu Avustralya'da uyuşturucu kaçakçılığında hüküm giyip üç yıl hapis yatmıştı.

### Faşizm işçi sınıfının kanlısıdır

Kemal Türkler, sermayenin azmettiricisi olduğu, tetiğin faşistler tarafından çekildiği bir cinayete kurban gitmiştir. Sermaye, Kemal Türkler'in şahsında DİSK'i ve bir bütün olarak işçi sınıfını hedef almıştır. 12 Eylül askeri darbesini patronlar "bugüne kadar işçiler güldü bundan sonra gülme sırası bizde" diyerek karşılamıştı. Kemal Türkler cinayeti, darbeden önce işçi sınıfını göz yaşına boğan, gelecekte daha da fazla akacak kan ve gözyaşının habercisi niteliğinde bir cinayettir. Nitekim 12 Eylül'ün dizayn ettiği Türkiye'de, işçi önderi Kemal Türkler'i namertçe katleden faşist katil, yargı tarafından da korunup kollandı. Aldığı hapis cezaları indirildi, hakkında beraat kararları verildi, nihayet Kemal Türkler cinayeti ile ilgili dava 1 Aralık 2010'da zaman aşımına uğratıldı. 2014'te kalp krizinden hayatını kaybeden Osmanağaoğlu'nun cenazesinde Devlet Bahçeli ile birlikte Meral Akşener de ön safta yer alıyordu. Tüm bu gerçekler ortadayken Nilgün Türkler'in haksız olduğunu kim söyleyebilir?



## CHP'nin erken seçim söylemi arkasında hangi bit yeniği var?

31 Mart 2024 yerel seçimlerinin ardından AKP tam bir hezime uğramıştı ama kazanan tarafta da biz yoktük. Birinci parti CHP olmuştu ve ilk andan itibaren seçim zaferini emekçi halkın değil sermaye düzeninin çıkarları doğrultusunda değerlendirdi. Devrimci İşçi Partisi seçimin ardından yaptığı "Rant kavgası neticelendi! Hezimet de zafer de bizim değil!" başlıklı açıklamada bu durumu şöyle açıklıyordu: "Bir an için kazanan tarafta işçi sınıfının temsilcileri olduğunu hayal edelim. Bu durumda şunları demez miydik? Ey Erdoğan! Bu şekilde ülkeyi yönetemezsin! Devletin bütçesini yerli ve yabancı tefecilere faiz ödemek için harcamazsın! Patronların ve emperyalist finans merkezlerinin ismarlamasıyla atadığım Mehmet Şimşek'in işçi düşmanı kemer sıkma programını rafa kaldıracaksın! Sosyal güvenlik, emeklilik haklarımıza dokunamazsın! Kıdem tazminatı hakkımızı elimizden almayı aklından bile geçiremezsin! NATO'cu dış politikana, İncirlik'te Siyonistle-

re silah taşınmasına aracılık etme, Kürecik üssüyle İsrail'e kalkan olmana, limanlardan Gazze'deki soykırımına mal taşımaya razıyız yok! Hükümet istifa! Erken seçime! Ama nerede? Özgür Özel bunun yerine seçim akşamı çıktı, centilmenlik şovları yaptı. Çünkü yukarıda saydığımız tüm başlıklarda CHP, Erdoğan ve AKP ile aynı doğrultudaki politikaları savunuyordu."

### Özgür Özel erken seçim diyerek muhalefetin dozunu mu artırıyor yoksa gaz mı alıyor?

Geçen zaman zarfında Özgür Özel sıklıkla "erken seçim" lafını kullanmaya başladı. Hatta "geçim yoksa seçim var" gibi bir slogan da ortaya attı. Bir seferinde mecliste yine ekonomik sorunlara değindikten sonra "geçim yoksa çok yakında seçim var" dedi. Tüm bunlar CHP'nin, emekçi halka bedel ödeyecek kemer sıkma programını uygulaması için Erdoğan ve

Mehmet Şimşek'e açtığı seçimsiz dönem kredisi politikasından vazgeçtiğine mi işaret ediyor? Yoksa oyunun içinde başka bir oyun mu var? Evet gerçekte bir oyun var! Bu oyunun adı "normalleşme". Normalleşme adı altında AKP ve CHP sermayenin çıkarları doğrultusunda bir ittifak kurmuş durumda. Biz buna "emekçi halkın etinden et koparma ittifakı" diyoruz. Çünkü Erdoğan ve AKP, ekonominin başına İngiliz Mehmet'i geçirerek emekçi halka vergilerle ve zamlarla kemer sıkıyor ayrıca işçi sınıfının kazanılmış haklarına da göz dikiyor. İktidar bunu yaparken, CHP'ye de emekçi halkta biriken öfkenin gazını almak, emekçi halkın etinden et koparılırken anestezi vererek acıları hissettirmemek, uyuşturmak düşüyor.

CHP, adeta gizli bir anestezi bakanlığı ile iktidara ortak olmuş durumdadır. Özgür Özel'in öğretmenlerle, emeklilerle, çiftçilerle, işçilerle düzenlediği mitingler tam da gaz alma amacıyla yapıldı. Mi-

tinglerde bol bol konuştu ama iktidarı sıkıştırarak tek bir somut adım atmadı CHP. Özgür Özel'in erken seçim söylemi de öyle. Halkın etinden et koparan İngiliz Mehmet'in kemer sıkma programına karşı biriken öfkenin AKP ve Erdoğan'a karşı bir erken seçim baskısına dönüşmesi kaçınılmaz. İşte Özgür Özel bu baskının da gazını almak için erken seçim lafını ağzına doluyor ama yine iktidarı bu doğrultuda sıkıştırmaktan uzak duruyor. Dikkat edin erken seçim diyor ama sürekli 2-3 sene sonra CHP'nin iktidar olacağı bir Türkiye'den bahsediyor. Madem erken seçimden bahsediyorsun neden CHP'nin olası iktidarı için 2-3 sene sonraya randevu veriyorsun?

### CHP, Erdoğan'a ve sermayenin istibdadına koltuk değnekliliği yapmaya devam ediyor

Özgür Özel'in en erken verdiği tarih 1,5 sene! Yani İngiliz Mehmet'in ekonomi programıyla halkın etinden et koparıldıktan, ki-



dem tazminatı dâhil, sosyal güvenlik ve emeklilik hakları dâhil pek çok hak gasbedildikten sonra... Yani sermayenin ve emperyalizmin işi görüldükten sonra! Halka bu darbeyi vurduktan sonra Erdoğan çok fazla yıpranmış, sermayenin ve emperyalizmin işine yaramaz hâle gelirse diye CHP yedek lastik olarak bekliyor. Yok sermaye ve emperyalizm Erdoğan'la devam etmek isterse o zaman da CHP yine görevini yapmış olacak. Nedeni açık! Erdoğan'ın bir sonraki dönem tekrar aday olabilmesi için Anayasa gereği erken seçim yapılması gerekiyor da ondan! Özetle Özgür Özel seçimsiz dört sene derken de emperyalizmin söztünü söylüyor. Selefi Kılıçdaroğlu gibi Erdoğan'a ve sermayenin istibdadına koltuk değnekliliği yapıyor.

## Sokaklar emekçi halk için hâlâ güvensiz, sokak hayvanları hâlâ katliam tehdidi altında: AKP'nin sokak hayvanları yasası sadece halkı bölmeyi ve gündem saptırmayı başardı

Sokak hayvanları yasası AKP ve MHP oyları ile meclisten geçti. Tartışmaların ardından sahipsiz hayvanların öldürülmesine olanak tanıyan ötanazi kelimesi yasadaki çıkarıldı ancak yasadaki atıf yapılan Veteriner Hizmetleri, Bitki Sağlığı, Gıda ve Yem Kanunu ile Ev Hayvanlarının Korunmasına Dair Avrupa Sözleşmesi belediyelere sahipsiz hayvanları katletme kararı vermeleri için yasal boşluklar bırakıyor. AKP iktidarı bu yasadaki "Öldürme yok, sahiplenme var, teşvik var" dese de gerçek öyle değil. Sa-

hipsiz hayvanların kısırlaştırılarak yaşam alanlarına geri bırakılması yerine barınaklarda toplanmasını öngören yasa, hayvanların kitlesel olarak ölmesine yol açacak. Zira barınaklarda kapasitenin çok üzerinde hayvanın toplanması, hayvanların birbirlerini öldürmeleri ya da bulaşıcı hastalıklar dolayısıyla kitlesel şekilde telef olmaları anlamına gelecek.

Peki hayvanların barınaklara tıklması, oralarda ölüme terk edilmesi ya da belediyelerin yasal boşluklardan yararlanıp köpekleri katletmesi başıboş köpek sorununu çözecek mi? Bir an köpeklerin sokaklardan yok olduğunu düşünelim, bu sorunun en çok yaşandığı, şehirlerin çeperinde yer alan yoksul mahallelerin sokakları güvenli hale gelecek mi? İşçi kadınların servislerden ya da toplu taşımadan indikten sonra eve kadar yürümek

zorunda kaldığı düzgün aydınlatılmayan sokaklar güvenli olacak mı? Çocuklarımız için sokaklar istismarcılardan, uyuşturucu, hırsızlık, gasp çetelerinden temizlenecek mi? Tabii ki hayır!

Ama yasayı savunan iktidar cephesinin sorunu zaten emekçilerin ve yoksulların güvenliği olmadığı hiçbir zaman. Onlar başıboş köpek sorununu en çok yaşayan yoksul kesimlerin korkularını manipüle ettiler ve hedef saptırdılar. Kentlerin yoksul banliyölerinde zengin semtlerin refahı olsa, belki de hayvanlar aç kalıp vahşileşmezdi. Yoksul mahallelerin çocuklarının elinde kediyeye köpeğe atacak taş yerine, zengin semtlerin çocuklarında olduğu gibi köpekleri besleyecek yiyecekler olsa, başıboş köpekler tehdit olmaktan çok oyun arkadaşı olabilirdi. Ama bunlar yerine suni şekilde, "insan düşmanı hayvanseverler"

imgesi yaratılarak insanların öfkesi buraya yöneltildi.

Bağcılar ya da Sultanbeyli Moda'ya ya da Cihangir'e düşman olurken, düzen partileri meşrebine göre halkın farklı kesimlerini kendi arkalarında toplarken, rekabet içindeki uluslararası hayvan maması tekelleri ve Avrupa Birliği IPARD isimli kırsal kalkınma programı kredisi ve hibeleri ile mama sektörüne giren küçük ve orta ölçekli firmalar orta yolu buldular. Büyüklükler 100 milyon dolardan büyük pazarın en büyük oyuncusu olmaya devam ederken, yeni mama üreticileri de belediyelerin ağzına kadar köpekle dolduracakları barınaklar için açacağı ihalelerden paylarını alacaklar. Hayvan nüfusunun kontrolsüz artışından şikâyet edenler, evcil hayvan üretim çiftliklerine ve hayvan ithalatına da sınırlama getirmiyor. Sermayenin kârı doku-

nulmaz çünkü! Öte yandan bu kirli kapitalist düzen, üzerinden kâr elde edemediği hayvanları ya öldürüyor ya da hapsediyor.

Özetle meclisten geçen yasa ne sokakları güvenli hale getirdi ne de sokak köpeklerini katledilmekten kurtardı. Yasanın tek kazananı hayat pahalılığının can yaktığı, asgari ücretin açlık sınırının altına düştüğü, emeklinin sefaletle mahkûm olduğu bir ortamda emekçi halkı bu yasa etrafında bölmeyi başaran istibdad rejimi oldu. Bu yasa etrafında, sınıfsal gerçekleri iska geçerek, iktidarın manipüle ettiği yoksul kesimlere karşı düşmanca tutum ve tavırlar gösteren düzen muhalefeti ise istibdadın ekmeğine bir güzel yağ sürdü.



## Mücadele dersini öğretmenler veriyor!

Ankara'da öğretmenler Öğretmenlik Meslek Kanunu'nu (ÖMK) düzenleyen yasaya karşı günlerdir nöbette. Özel Sektör Öğretmenleri Sendikası'nın ÖMK'da başta taban maaş haklarının geri verilmesi olmak üzere taleplerinin kanunda yer alması için 26 Mayıs 2024 Pazar günü başlattıkları eğitim nöbetleri devam ediyor. ÖMK yasaasının mecliste görüşülmeye başlanmasıyla birlikte Eğitim-Sen ve Eğitim-İş de meclis parkında bir haftayı aşkın süredir eğitim nöbetindedir. Meclisten alelacele geçirilmek istenen kanuna karşı öğretmenler mücadelesini sürdürüyor. İstibdad rejimi öğretmenlerin mücadelesine çok sert müdahalelerde bulunmaktan kaçınmıyor. Nitekim 9 Temmuz'da Eğitim-İş ve Eğitim-Sen'in yapmak istedikleri yürüyüş güvenli güçlerini gazlı, coplu, tekme tokatlı saldırısı ile engellendi. Peki, istibdad rejimi için bu kanun neden önemli?

### İstibdad rejimi neden bu kanunu bir an önce yasalastırmak istiyor?

İktidar, teşviklerle ihya edilen özel okulların tersine devlet okullarına yeterli bütçe vermiyor. Fiziki yetersizliklerle uğraşan okullar, ihtiyaçlar için velilerle karşı karşıya getiriliyor. Hükümet, 158 bin öğretmen açığı olmasına rağmen atamaları yapmayarak sözleşmeli, ücretli öğretmenliği dayatıyor. Bu durum sonucunda nitelikli okul sayısı giderek azalıyor. İstibdad rejimi bilinçli olarak eğitimi adeta bir enkaza çeviriyor. Şimdi iktidar kendi eliyle yarattığı eğitimin enkazı üzerine bilimden arındırılmış siyasi İslamcı müdahaleyi, piyasacı ve özelleştirmeyi içeren müfredatla birleştirerek bir gelecek inşa etmek istiyor. Kindar ve tüccar nesil modeli (Türkiye Yüzyılı Maarif Modeli) bilindiği üzere bir oldubittiyeye getirilerek 27 Mayıs'ta Milli Eğ-

tim Bakanlığı tarafından onaylandı. Modelin işlemesi için artık geriye tek bir şey kaldı: Eğitimde kindar ve tüccar nesli yetiştirecek muallimler. İşte ÖMK ile amaçladıkları şey bu; yeni müfredatla uyumlu öğretmen profilini yaratmak.

### ÖMK içeriğinde neler var?

Öğretmen adaylarına ve öğretmenlere yönelik disiplin cezalarının ve bu cezaları gerektiren fiil ve davranışların detaylı olarak düzenlenmesi bir gözdağı, öğretmen ve öğretmen adaylarının iş güvencesine yönelik açık bir tehdittir. Kanun taslağının 34. maddesine göre, mesleki yetersizliği iki müfettiş raporuyla görülen öğretmenlerin akademiye alınması ve akademi eğitimi sonrasında da müfettişlerce başarısız görülmeleri halinde genel idari hizmetler sınıfında uygun yerlere memur olarak atanmaları düzenlenmektedir. Bu madde, öğretmenlerin iş güvencesini iktidarın



keyfililiğine bırakacak diğer önemli bir tehdittir. Düzenlemedeki Milli Eğitim Akademisi ise eğitim fakültelerinin işlevini ortadan kaldırıyor ve mülakattan daha sıkı bir eleme aracı olarak düzenleniyor. Anayasa Mahkemesi kararlarına rağmen güvenlik soruşturmasını, arşiv araştırmasını kanuna yerleştiriyor. Artık, iktidarın onay vermediği hiç kimsenin öğretmen olarak atanamayacağını kanuni olarak düzenliyor. Öğretmenlerin ortak mücadelesi ile durdurulan performansla bağlı çalışma, yasadaki bireysel mesleki gelişim planı olarak karşımıza yeniden çıkıyor. Beş yılda bir bakanlıkça öğretmenler hakkında mesleki gelişim planı hazırlanacağı, öğretmenlerin değerlendirmeye tabi tutulacağı yazıyor. Kanun teklifinde yer alan maddeler öğretmenle-

rin ekonomik sorunlarına çözüm üretmediği gibi emekçilerin özlük haklarını zayıflatmakta, ayrımcılığı ve eşitsizliği derinleştirmektedir. Ayrıca özel okul ve kurslarda öğretmenlik yapanların başta taban ücret düzenlemesi olmak üzere temel ekonomik ve sosyal haklarına, ücret ve çalışma koşullarına ilişkin bir düzenleme de içermemektedir.

### ÖMK'yi derhâl geri çekin!

Eğitimi bir kâr alanına dönüştürüp ticarileştiren, eğitimin bilimselliğini ve niteliğini yok eden, öğretmenlerin iş güvencesine göz diken istibdad rejimine karşı topyekûn mücadele verilmelidir. Herkes için eşit, parasız, bilimsel, nitelikli bir eğitimden çıkarı olanlar yani işçi sınıfı ve emekçi halk bu mücadelede destek olmalıdır.



## DİP (Türkiye) ve EEK'in (Yunanistan) ortak açıklaması:

### Kıbrıs trajedisine ve bölünmüşlüğüne 50 yıl yeter! Rum Kıbrıslılar ve Türk Kıbrıslılar, bölünmeye, işgale ve emperyalizme karşı birleşin ve birlikte mücadele edin! Bağımsız Birleşik Sosyalist Kıbrıs!

20 Temmuz, Kıbrıs trajedisinin 50. yıl dönümü. Kıbrıs'ın, öncelikle Türkiye ve Yunanistan'ın kapitalist ve militaristlerinin, en önemlisi de ABD ve İngiliz emperyalistlerinin çıkarları doğrultusunda bölünmesinin 50. yıl dönümü. Her iki ülkenin egemen sınıfları bu yıl dönümünü gerici ve şovenist duyguları körtüklemek için kullanırken, biz Ege'nin her iki yakasındaki devrimci Marksistler, Yunanistan'dan EEK ve Türkiye'den DİP olarak enternasyonalizmin bayrağını bir kez daha yükseltiyor, Kıbrıs halkının kendi kaderini tayin etmesi için mücadele kararlılığımızı ilan ediyoruz.

Kıbrıs 1960 yılına kadar İngiliz sömürgesiydi. Türk Silahlı Kuvvetleri, emperyalistlerin himayesindeki Zürih-Londra Antlaşmaları'ndan, 1960 yılında bağımsızlığın ilanından ve Kıbrıs Cumhuriyeti'nin kuruluşundan kısa bir süre sonra, 20 Temmuz 1974'te adaya bir askerî harekât başlattı. Operasyonun bahanesi, Kıbrıs Cumhuriyeti'nin seçilmiş Cumhurbaşkanı ve Bağlantısızlar Hareketi'nin öncü simalarından olan Makarios'un, 'Kissinger Planı'nı takiben, CIA'nin görev verdiği Yunan Albaylar Cuntası tarafından devrilmesine yol açan darbeydi. Türk Silahlı Kuvvetleri adanın bir bölümünü işgal ederek

adanın kuzeyinde yaşayan Rum Kıbrıslı nüfusu güneye kaydırırken, diğer tarafta yaşayan Türk Kıbrıslılar ise kuzeyde toplandı. Bu, adayı fiilen böldü. Makarios'u deviren darbe sadece birkaç gün sürdü, ama adanın bölünmesi 50 yıldır devam ediyor.

Kıbrıs sorunu sadece Rum ve Türk Kıbrıslıların bir sorunu, ya da sadece ABD ve NATO emperyalizmi tarafından manipüle edilen Türkiye ile Yunanistan arasında devamlı ve tehlikeli gerilimlerin kaynağı değildir. ABD, İngiltere ve Avrupa'nın Doğu Akdeniz ve Batı Asya (Ortadoğu) üzerindeki emperyalist kontrolünün ayrılmaz bir parçasıdır.

Kıbrıs sorunu, sömürgelerini birer birer kaybeden Britanya emperyalizminin adadaki varlığının korunmasıyla ilgilidir. Türkiye ve Yunanistan ile birlikte adadaki sözde "garantör devletlerden" biri olan Britanya, Kıbrıs Cumhuriyeti'nin Yunan Cuntası darbesinin ardından bölünmesi ve Türk ordusunun Kuzey'i işgal etmesi sonrasında, üslerinin varlığını güvence altına aldı. **Bugün adada garanti altına alınan tek oluşum, Akrotiri ve Dikelya üsleridir. Her ikisi de İngiliz emperyalizminin Batı Asya (Ortadoğu) halklarına yönelik saldırı-**

larında kullanılıyor. Bugün bu iki üs, Filistin'deki Siyonist soykırma yardım etmek için kullanılıyor. Ayrıca Fransa ve ABD, bölgeye yönelik saldırılarında adadaki bazı askerî üsleri kullanıyor. Kıbrıs'ın "batmaz uçak gemisi" olarak anılmasının nedeni budur. Dahası, Filistinli gruplar, Lübnan Hizbullah'ı veya Suriye Arap Ordusu, kendilerini hedef alan herhangi bir saldırıya misilleme olarak bu üslere karşı saldırı yapma hakkına sahiptir. Bu durum elbette Rum ve Türk Kıbrıslıları emperyalistlere canlı kalkan haline getirmekte, en azından tüm Kıbrıslıları büyük bir risk altına sokmaktadır. Dolayısıyla Kıbrıs sorunu, Akdeniz ve Batı Asya'nın (Ortadoğu) tamamının işçi sınıfı ve ezilen halklarını ilgilendiren bir meseledir. **Dolayısıyla Türk ve Rum Kıbrıslıların yanı sıra Batı Asya (Ortadoğu) ve Akdeniz halklarının geleceğinin güvence altına alınması, sömürgecilerin ve emperyalistlerin adayı terk ederek Akrotiri ve Dikelya üslerini kapatmasında yatmaktadır!**

DİP ve EEK, aynı zamanda adanın kara para aklama ve kumarhane cennetine dönüştürülmesine, kaynaklarının Türkiye ve Yunanistan egemen sınıfları tarafından sömürülmesine ve adanın bunların



**Fotoğraftakiler 16 Mart 1964'te Lefkoşa'da İngiliz emperyalizmine karşı sloganlarla yapılan yürüyüşteki Kıbrıslı çocuklardır. Pankartlarda birleşik Kıbrıs, kendi kaderini tayin hakkı gibi sloganlar yer almaktadır.**

sömürge çıkarlarının merkezi haline getirilmesine de karşı çıkıyor. Emperyalistleri Doğu Akdeniz'den kovma ve Kıbrıs'ı emperyalizmin batmaz uçak gemisi olmaktan çıkarma mücadelesini, bu mücadelenin ayrılmaz bir parçası olarak görüyoruz. Bunu, Türkiye ve Yunanistan'ın NATO'dan çıkması ve her iki ülkedeki emperyalist üslerin kapatılması mücadelesiyle birleştiriyoruz.

DİP ve EEK, Kıbrıs trajedisinin 50. yıl dönümü vesilesiyle Türkiye ve Yunanistan'ın, Kıbrıs'ın ve tüm Batı Asya (Ortadoğu) ve Akdeniz'in emekçi halklarının çıkarlarının ortak olduğunu bir kez daha vurguluyor.

Bölgenin emekçi kitlelerine çağrımız şudur: **Gerici, şovenist ve militarist ablukayı kuralım! Kendi ülkelerimizdeki sömürücülere, emperyalist-Siyonistlerle iş birliği yapan egemen sınıflara karşı mücadele edelim! Bütün Türk ve Yunan askerî güçlerini adadan çıkaralım! Emperyalist üsleri ve savaş filolarını defedelim! Kıbrıs'ı emperyalistlerin uçak gemisi olmaktan, Akdeniz'i bölge ülkeleri**

**ve emperyalizmin egemenlik mücadelesinin denizi olmaktan çıkaralım!**

**Milliyetçiliğe, ırkçılığa ve şovenizme karşı proleter enternasyonalizminin bayrağını yükseltelim!**

**Kıbrıs halkının kendi kaderini tayin hakkı için ileri!**

**Bağımsız Birleşik Sosyalist Kıbrıs için ileri!**

**İncirlik ve Kürecik, Souda, Akrotiri ve Dikelya ile Yunanistan, Türkiye ve Kıbrıs'taki diğer tüm emperyalist askerî üs ve tesisler kapatılsın!**

**Türkiye ve Yunanistan NATO'dan çıksın!**

**Yaşasın Bedreddin ve Rigas'ın mirasçısı, bağımsız, birleşik ve sosyalist bir Kıbrıs ile Yunanistan ve Türkiye'nin yan yana duracağı, Batı Asya (Ortadoğu) ve Balkanlar Sosyalist Federasyonu!**

**DİP (Devrimci İşçi Partisi, Türkiye)  
EEK (İşçilerin Devrimci Partisi, Yunanistan)  
20 Temmuz 2024**

## Komşuda emperyalizme, emperyalizmin çıkardığı savaşlara, Siyonizme ve faşizme karşı devrimci bir buluşma: EEK kampı

Devrimci İşçi Partisi'nin Yunanistan'daki kardeş partisi EEK'in (İşçilerin Devrimci Partisi) 16. Uluslararası Marksist Kampı 24-28 Temmuz tarihleri arasında Yunanistan'ın Eretria şehrinde gerçekleşti. Kampın bu yılki ana teması "Emperyalizm, savaş ve sürekli devrim"di. Türkiye'den DİP, Fransa'dan ROR (Devrimci Proleter Yeniden Doğuş), Finlandiya'dan MTL (Marksist İşçiler Birliği), Rusya'dan OKP (Birleşik Komünist Partisi), İtalya'dan Front for Dissent (Muhalefet Cephesi), Filistin'den, Polonya'dan ve Güney Afrika'dan Marksistler ka-

tılırken Brezilya-Arjantin adına da çevrimiçi bağlantıyla gerçekleşti.

Kampta kapitalizmin içinde bulunduğu Üçüncü Büyük Depresyon, NATO ve emperyalizmin Ukrayna'da Rusya'ya karşı yürüttüğü vekâlet savaşı ve Çin'i kuşatma girişimleri, Siyonist İsrail'in Filistin'de giriştiği soykırım ve Üçüncü Dünya Savaşı tehlikesi ve dinamikleri, Avrupa'da yapılan seçim sonuçlarının analizi ve faşizmin tüm dünya çapında yükselişinin sınıfsal analizi yapıldı.

Kamp, EEK Genel Sekreteri Savas Mihail Matsas yoldaşımızın

kampın ana teması ile aynı başlığı taşıyan konuşması ile başladı. Ardından İtalya Front for Dissent'tan katılan temsilci kampın ana teması üzerine sunumunu gerçekleştirdi. İlk gün ana sunumların dışında münferit konularda kısa bilgilendirme sunumları da yapıldı. İlk Kıbrıs'ın işgalinin 50. yıl dönümü vesilesiyle EEK'ten Yorgos yoldaşımız tarafından yapıldı. İkincisi ise yine EEK'ten Katerina Matsas yoldaşımızın Yunanistan hükümetinin bağımlılıkla mücadele psikiyatri merkezlerinin özelleştirilmesi yönünde attığı adım ve buna karşı yürütülen mücadele üzerineydi.

Kampın ikinci günü Filistin'den katılan temsilci, Türkiye'den DİP, Finlandiya'dan MTL'nin sunumları ile geçerken, üçüncü gününde Rusya'dan OKP, Fransa'dan ROR adına yapılan konuşmalar, Polonya ve Güney Afrika'dan gelen katılımcıların sunumları, Brezilya-Arjantin'in çevrimiçi katkısı yer aldı. Kampın dördüncü gününde, Savas yoldaşımızın kapanış konuşması ve hep bir ağızdan coşkuyla söylenen Enternasyonal marşı ile sona erdi.

EEK'in 16. Uluslararası Marksist Kampı'nda anti-emperyalizm, anti-Siyonizm ve NATO karşıtlığı

öne çıktı. Diyalektik olarak, Üçüncü Büyük Depresyon'un bir yandan faşizmin yükselişi ve Üçüncü Dünya Savaşı tehdidi yaratırken öte yandan dört bir tarafta patlak veren mücadelelerle bir devrim dinamiği de barındırdığı, mücadele içindeki kitlelerin hem her bir ülkede hem de dünya çapında (Enternasyonal) devrimci Marksist bir önderliği aradığı vurgulandı. İşçi sınıfının devrimci öncüsünü yaratma mücadelesinde EEK kampı, enternasyonalizm bayrağının yükseldiği bir kamp oldu.

## Trump'a suikast girişimi: Emperyalizmin krizi ve düzen siyasetinin iflası

ABD'de Kasım ayında yapılacak başkanlık seçimlerine doğru giderken, 13 Temmuz Cumartesi günü Pensilvanya'da yapılan bir mitingde, Cumhuriyetçi Parti'nin başkan adayı ve ABD'nin bir önceki dönem başkanı Donald Trump'a silahlı saldırı gerçekleşti. Trump merminin kulağını sıyırması ile hafif yaralanırken, izleyicilerinden bir kişi öldü iki kişi de yaralandı, tetiği çeken 20 yaşındaki Thomas Matthew Crooks isimli genç de hayatını kaybetti.

Gerçekleşen bu suikast girişiminin ardından hem ABD hem de bütün dünya aynı sorunun cevabını

merak ediyor: Trump'a suikast girişimi bir kişinin kendi başına giriştiği bir "yalnız kurt" olayı mıdır yoksa kökleri devletin derinliklerine uzanan organize bir siyasi suikast girişimi midir? Bu sorunun cevabını vermek hiç kolay değildir. Daha önce 1865'te ABD başkanı Abraham Lincoln, Kasım 1963'te bir diğer ABD başkanı John F. Kennedy, Haziran 1968'de başkan adayı Robert F. Kennedy suikast sonucu öldürülmüş ancak hiçbir suikast tam anlamıyla aydınlanmamıştır. Öyle ki Trump ve Biden da dahil olmak üzere Kennedy suikastının üzerinden geçen 62 yıl boyunca görev yapmış ABD

başkanlarının tamamı, ısrarla cinayet dosyasının bütün belgelerini mahkemelerin incelemesine sunmaktan ısrar ediyorlar. Hiç şüphe yok ki Trump'a yönelik suikast girişimi için de aynı mekanizmalar devrede olacaktır ve bir kez daha gerçekler emekçi halktan gizlenecektir.

**Dünyada ABD'de Türkiye'de kötünün iyisini seçmenin sonu yok! Emperyalizmin krizi devrimci çözümleri dayatıyor!**

Ancak bizim için önemli olan esas konu, **silahla yapılan siyasetin Amerika Birleşik Devletleri'nin başkanlık seçimleri mitinglerine**

**kadar geldiğidir!** Hiç şüphe yok ki bu durum, emperyalizmin ve kapitalizmin içine girdiği büyük ekonomik depresyonun ve bu depresyonun getirdiği siyasi krizlerin eseridir. Artık burjuva siyasetinin içinde, kılıfına uydurulmuş biçimlerde dahi olsa silahlar ve silahlı güç gösterileri daha fazla hâkim olmaktadır.

Bugün Trump'a yönelen silah, hâkim sınıfların kendi içindeki hesaplaşmanın bir sonucu olabilir. Ama bu silahlar yarın işçi sınıfının ve emekçi halkın mücadelesine de aynı şekilde dönmekten geri durmayacaktır. İşçi sınıfını ve dünyanın emekçi halklarını emperyalizmin

ve kapitalizmin boyunduruğundan çıkartabilecek olan sosyalist partiler için de **bu suikast girişimi bir milat olmalıdır.** Gün burjuvazinin adayları içinde daha "demokratik" olanın etrafında ehven-i şer diyerek dolanmanın, sınıf mücadelesinin ateşini göze almayıp burjuva partilerinin gölgesinde serinlemenin günü değildir. Tam aksine sosyalizmin ve sınıf siyasetinin girmedik fabrika, girmedik mahalle, girmedik üniversite bırakmayana kadar örgütlenmesi zamanıdır. Kapitalizmin krizi derinleştikçe reformcu, orta yolcu politikalar çökmekte devrimci çözümler kendini dayatmaktadır.



## Asya

## Bangladeş işçileri ve gençleri düzeni sarsıyor!

2023 yılı Ekim ayında başlayan ve militanlığı ile Bangladeş'i sarsan tekstil işçisi eylemlerinin ardından, bu günlerde gençlerin ülke geneline yayılan eylemleri gündemde. Eylemleri tetikleyen, Bangladeş'in en yüksek mahkemesinin aldığı bir karar oldu. Bu karar kamu istihdamında farklı toplumsal kesimleri farklı oranlarda kapsayan toplamda yüzde 56'lık bir kota getiriyor. Ancak halkın tepkisini çeken şey kota uygulamasının kendisinden ziyade, bu uygulamanın iktidar partisi tarafından devlet içinde kadrolaşma amacıyla kullanılması. Bunu gerçekleştiren de Bangladeş'in Pakistan'dan bağımsızlığını kazandığı savaşta görev alanların akrabalarına ayrılan yüzde 30'luk kota. Bugün nüfusun yüzde birinden daha azına denk ge-

len bu kesim, ülkeyi kuran ve bugün de iktidarda olan Bangladeş Halk Birliği'ne ("Avami Ligi") yakın olarak görülüyor. Bir yanda ülkede genç işsizliğinin giderek artması, diğer yanda da yüksek öğrenim gerektiren mesleklerin istihdamında devletin aldığı rolün büyüklüğü bu karara en büyük tepkinin gençlikten gelmesini açıklıyor.

Bangladeş'in "Demir Leydi"si Şeyh Hasina'nın bu eylemlere tepkisi, yakın zamandaki işçi eylemlerine benzer olarak sert oldu. Polisin yanı sıra iktidar partisinin on yıllardır bir şiddet ve sindirme aracı olarak kullandığı ve insan kaçırma, işkence ve tecavüz yoluyla üniversite kampüslerini kontrol altında tutan gençlik kolları örgütü de eylemcilerin üzerine salındı. Başba-

kan Hasina, eylemcileri bağımsızlık mücadelesi sırasında Pakistan safılarında savaşan hainlere benzetti. Devlet güçlerinin eylemleri barbara bastırmaya çalıştığı, 200'e yakın eylemcinin öldüğü ve binlercesinin yaralandığı günlerde, eylemciler tarafından hasar verildiği iddia edilen bir metro istasyonuna giden Hasina, kameralar önünde metro istasyonu için ağladı. İlk anda takınılan bu tutum zamanla yerini eylemcileri bölmeyi hedefleyen, militan ve örgütlü unsurlarla eylemcilerin geri kalanını ayırıştırma taktiklerine döndü. Büyük oranda iktidar partisinin kontrolünde olan yüksek mahkemenin kararı "bağımsız karar" ilan edildi ve aslında iktidar partisinin buna karşı olduğu söylendi. İlk başta "yargı kararı eylemlerle değiştirilemez"

denilerek eylemler yatıştırılmaya çalışılsa da daha sonra kota kararının geri çekilmesi sağlandı.

Tüm bu geri adımlar, eylemlerin seyrini değiştirmede, dünyanın geri kalanında örneğini çokça gördüğümüz gibi, tek bir talep için başlamış gibi görünen eylemler giderek siyasallaştı. Talepler halen Hasina'nın iktidardan inmesini içermiyor, muhtemelen güç dengeleri daha buna müsait değil; ancak siyasi baskıların kaldırılması, paramiliter baskı araçlarının yasadışı ilan edilmesi gibi talepler yine de iktidarın meşruiyetini zedeleyecek düzeyde. Birbirinden ayrı gibi görü-



nen iki kulvarda ilerleyen işçi mücadeleleri ve gençliğin talepleri, işçi sınıfı programı ekseninde birleşirse, bu çok daha farklı bir güç dengesi ve değişim olanağı yaratacaktır. Bu nedenle hem Bangladeş özelinde hem de enternasyonal düzlemde devrimci işçi örgütlerinin bu yaşananlara seyirci kalmaması ve gerekli dersleri çıkarması elzemdir.

## Afrika

## Kenya'da halkın öfkesi de isyanı da dinmiyor

Kenya'nın müthiş bir halk isyanıyla çalkalandığını okurlarımız gazetemizin Temmuz sayısından hatırlayacaktır. Bu isyan, hükümetin baskılarına da aldatmacalarına da kulak asmadan sürüp gidiyor. Kenya halkı, Haziran başından beri Amerikan uşağı diye bilinen William Ruto'nun gündeme getirdiği, zaten çekilmez düzeydeki hayat pahalılığını katmerlendirmeyi ve emekçi halkın sırtına yüklemeyi hedefleyen yasa tasarısına karşı, yolları kapatarak, araç yakarak eylem yapıyor. Haziran sonunda eylemler giderek siyasi bir içerik kazandı, Ruto'yu istifaya çağırıldı ve nihayet parlamento binasını bastı.

Ruto, 2 Temmuz'da geri adım atıp yasayı imzalamayacağını söylediye de halkın öfkesi dinmedi, polisle çatışmalar, yol kesmeler ve hükümet istifaya çağrılarını devam etti.

Ülkedeki güçlü Komünist Partisi ise grev çağrılarını yaptı, böylece işçi sınıfının kendi öz gücüyle isyana katılıp damgasını vurması için bir olanak doğdu. Kesintisiz devam eden eylemlere Ruto'nun cevabı, bir şiddet-aldatmaca ikilisine baş vurmak oldu.

Ruto, göstericileri polislerle dövdürttü, biber gazına boğdurdu, hatta öldürttü. Kenya Ulusal İnsan Hakları Komisyonu'nun raporuna göre 50 kişi öldü, 400'ün üzerinden insan yaralandı. Yüzlerce insan da tutuklu veya gözaltında. Ama bu şiddet dalgası da halkı yıldırmadı. 25 Temmuz'da başkent Nairobi'nin halkı, düşen yoldaşlarını anmak için dev bir gösteri düzenledi.

Halkın bu kararlılığı karşısında şaşkınlığa düşen Ruto, bu kez ana muhalefet partisi başkanı dahil olmak üzere kabinesine kendi parti-

sinden olmayan 10 bakan atayarak öfkeli kitleleri bu demokrat pozuyla uyutmaya çalıştı. (Ana muhalefet lideri bu teklifi kabul etmedi.) Ancak halk, bunca şehit verdikten sonra böyle ayak oyunlarına kanacak gibi değil.

Bu durumda güçler dengesi halkın lehine dönebilir. Ancak iki tehlike kapıda bekliyor. Birincisi, 21. yüzyılın tüm kitlesel kalkışmalarına bela olan eğitilmiş yarı proleterlerin ve küçük burjuvazinin liderliği ele geçirerek isyanın ufkunu Batı tipi demokrasiyle sınırlaması. Batı medyası şimdiden (2013-2014 yıllarında Türkiye'de de yaptığı gibi) bu kesimin mizahını, kendilerini tanımlayış biçimini, kendine has dilini köpürterek "Z kuşağı bir başka" havası yaratmaya, böylece krize proleter devrimci bir çözümün önüne geçmeye çalışıyor. İkinci ve



bağlantılı tehlike ise kuzeyi tamamen iç savaşlar ve haydut devletlerle çevrili Kenya'nın da şayet siyasi krizi devrimci şekilde çözemezse bu akıbete uğraması. Kenya'nın kuzeybatı komşusu Güney Sudan, bir soykırımı da içeren bir iç savaş sonrası Sudan'dan ayrılmıştı. Sudan ise 2018-2022 aralığında devrimci bir krizle çalkalandıktan sonra devrim felce uğramış, çözülemeyen kriz ise hâkim sınıfın klikleri arasında hâlâ sürmekte olan bir iç savaşa dönüş-

muştu.

Kenya'da Komünist Partisi en başından itibaren isyana dahil oldu ve işçi sınıfının en örgütlü taburlarını sınıf savaşı meydanına sürdü. Ancak bu parti ya da başka siyasi güçler, işçi sınıfının eğitilmiş küçük burjuva ve yarı proleter kitleler de dahil halkın ezici çoğunluğu üzerinde hegemonya kurarak krize devrimci bir çözüm getirmesini sağlayabilecek mi? Bu sorunun cevabı, Kenya'nın geleceğini belirleyebilir.

## Kuzey Amerika

## Soykırımcı Netanyahu ABD'de protestolarla karşılandı

İsrail Başbakanı Binyamin Netanyahu 24 Temmuz Çarşamba günü Washington'da ABD Kongresi'nde yaklaşık bir saatlik bir konuşma yaptı. Cumhuriyetçi ve Demokrat kongre liderleri tarafından davet edilen Netanyahu, konuşması esnasında kongredeki hemen hemen bütün üyeler tarafından tam 58 kez ayakta alkışlandı. ABD'nin alt ve üst meclisleri gibi bir yerde, yani emperyalizmin kalbinde dahi yüzü aşkın vekilin Netanyahu'nun

konusmasına katılmayı reddetmesi ve Filistin kökenli bir vekilin ise konuşmaya Filistin kefiyesi ve Netanyahu'ya hitaben "savaş suçlusu" yazan bir döviz ile katılması ise, aylara yayılan Filistin direnişinin ve tüm dünyadaki kitle eylemlerinin siyasî havayı nasıl değiştirdiğinin bir işareti oldu.

Sayıları birkaç yüzü geçmeyen ABD'li vekillerden oluşan bu emperyalistler sürüsü Siyonist Netanyahu'yu alkışlayıp iman ta-

zelerken, kongre binasının önünde binlerce Filistin yanlısı anti-Siyonist eylemci bu ziyareti protesto ediyordu. Daha konuşma başlamadan önce bazı eylemciler yoğun koruma altındaki Netanyahu'nun ve İsrail heyetinin konakladığı Watergate oteline sızdı. Eylemciler otelin birçok katına ve yemek masalarına kurtlar, solucanlar, cırcır ve hamam böcekleri salıp yangın alarmlarını çalıştırdılar. Konuşma esnasında ise kongre binası önündeki binlerce Filistin yanlısı eylemci ABD bayrakları ve Netanyahu'nun maketlerini yaktı, Filistin bayrakları için Filistin için sloganlar attı. Aralarında Netanyahu'yu korumak için özel olarak yemin eden 200 New York polisi de dahil olmak üzere Capitol'un, yani ABD kongre binasının polisleri eyleme saldırdı ve çok sayıda göstericiyi gözaltına aldı.

Kongredeki konuşmasının ardından Netanyahu, Joseph Biden, Donald Trump ve Kamala Harris

ile de görüştü. Eski ABD Başkanı Trump, Netanyahu'yu Florida'daki malikanesinde ağırladığı görüşmede, İsrail'in işgal, ilhak ve İran düşmanlığına verdiği desteklerini hatırlattı. Trump başkanlık döneminde Siyonizme olan desteğini "İsrail'e çok iyiydim, hiçbir Başkan'ın olmadığı kadar. Çok fazla şey yaptık: Golan Tepeleri (İsrail işgalindeki bu Suriye toprağının ABD tarafından İsrail toprağı olarak tanınması), Kudüs (İsrail'in başkenti olarak tanınması), İran nükleer anlaşması", "İran nükleer anlaşmasını feshettik, bu muazzam bir şeydi, belki de İsrail için yaptığım en iyi şeydi" sözleriyle hatırlattı. Daha sonra Biden ile Beyaz Saray'da bir araya gelen Netanyahu, Biden'a "İsrail devletine 50 yıllık desteği" için teşekkür etti. Kongredeki konuşmaya katılmayan ve bize ABD demokrasisinin yeni yüzü diye pazarlanan Başkan Yardımcısı ve Demokrat Parti'nin önümüzdeki seçimlerdeki adayı Kamala Harris de Netanyahu ile ayrı

bir görüşme gerçekleştirdi. Harris, ABD emperyalizminin İsrail'e dost, Filistin'e düşman çizgisinin takipçisi olacağını tasdik ettirmek istercesine kongre dışındaki Filistin yanlısı eylemcilerin ABD bayrağı yakmasını "vatansever olmayan" ve Filistin yanlısı sloganları " Hamas yanlısı nefret söylemleri" olarak niteledi.

Ortaya çıkan tablo çok net. Kendisini dünya demokrasisinin beşiği olarak sunan ABD kongresinden ve içerisindeki herhangi bir üyeden, ister konuşmaya katılsın ister boykot etsin, ister Cumhuriyetçi olsun ister Demokrat, Filistin halkına ve Gazze'de yaşanan soykırıma somut herhangi bir fayda beklemek beyhude bir hayal. Biden da Trump da Harris de soykırımın farklı renklerinden ibaret. Filistin halkının gerçek dostları bu caniler kongresini protesto eden, polis ile barikatta dövüşen, yüreği Filistin ile atan her renkten, dilden ve memleketten dünya halklarıdır.





# NATO Vaşington'da toplandı, 2026 zirvesi için Türkiye'yi seçti: Türkiye'de emperyalist terör örgütü zirvesine hayır!



Dünyanın en büyük ve kanlı terör örgütü NATO'nun zirvesi 10 Temmuz'da baş emperyalist Amerika Birleşik Devletleri'nin başkenti Vaşington'da gerçekleştirildi. NATO zirvesi bir kez daha emperyalizmin dünya çapındaki savaş mevzilenmesinin altını çizdi. NATO, Türkiye dâhil tüm üye ülkelerin Ukrayna savaşında emperyalist cephedeki yerini tekrar vurguladı. NATO Ukrayna'daki savaşa odaklansa da hazırlığını bir dünya savaşına göre yaptığını, Pasifik'te Çin'e karşı mevzilenmeye öncelik tanıdığını bir kez daha gösterdi. NATO kararlarında savaş hazırlıklarının, nükleer, biyolojik ve kimyasal savaş da kapsadığı açıkça zikredilmekte.

## NATO'nun hedefinde Rusya'nın yanı sıra Çin, Kuzey Kore ve İran var

NATO'nun Rusya'ya karşı doğrudan kışkırttığı ve yürüttüğü Ukrayna savaşının bir başlangıç olduğu, zirvenin sonuç bildirgesinden de açıkça görülüyor. NATO, bir kez daha Rusya ve Belarus'un yanı sıra Çin'i, Kuzey Kore'yi ve İran'ı düşman olarak bellediğini ortaya koyuyor. Kuzey Atlantik Terör Örgütü, Pasifik'te ve Ortadoğu'da terörist mevzilenmesini genişletmek için düğmeye basıyor. Erdoğan, NATO zirvesinde Filistin'i gündeme taşıyacağını söylemişti. İsrail'in hamisi, soykırımın ortağı olan NATO'nun Siyonizm karşısında herhangi bir tutum ve söylem içinde olması zaten beklenemezdi. Ama NATO, Erdoğan'ın ima ettiğinin tam tersine Ortadoğu ve Afrika'da daha saldırgan bir tutum benimseyeceğinin işaretlerini Kuveyt ve Ürdün'de mevzilenmeye yönelik aldığı kararlarla verdi. Bu iki ülke de İran'ın 19 Nisan'da

İsrail'e karşı füze ve dronlarla gerçekleştirdiği misilleme saldırısında İsrail ordusunun bir uzantısı gibi çalışmıştı.

## Stoltenberg NATO'nun Amerikan emperyalizminin çıkarlarının koruyucusu olduğunu itiraf etti

NATO'nun kuruluşundan bu yana, esas olarak ABD'nin askeri gücüne yaslanan bu örgütün, üye ülkeler için bir güvenlik şemsiyesi olduğu yalancı söylenir. İlk defa bu zirvede NATO'nun Amerikan emperyalizminin dünya üzerindeki hakimiyetinin bir güvencesi olduğu itiraf edilmiştir. NATO Genel Sekreteri Stoltenberg, ABD'nin Çin'in yükselen ekonomik ve askeri kapasitesi karşısında kaygılı olduğunu belirtmiş ve NATO'nun bir bütün olarak ABD'yi daha güçlü ve güvenli kıldığını söylemiştir. ABD'ye sunulan bu hizmet üye ülkelerin millî gelirlerinin yüzde 2'sini askeri harcamalara ayırmasıyla, yani dünyada ekonomik depresyonun sürdüğü bir ortamda işçiden, emekçiden, köylüden yapılan kesintilerle gerçekleşiyor.

## Montrö'yü delmek için Karadeniz'de NATO gücü hazırlığı

İktidar cephesinden yapılan yayınlarda bildirgenin Montrö Boğazlar Sözleşmesi'ne atıf yapması olumlu şekilde anıldı. Ancak bu atfın içeriğinden bahsedilmedi. NATO tabii ki Karadeniz'e Amerikan ve İngiliz emperyalist donanmalarının girişini kısıtlayan bu anlaşmadan memnun değil. Dilmek için elinden geleni yapıyor ve yapmaya devam edecek. NATO zirvesinde Montrö'ye yapılan atıf da tam bu doğrultuda, Karadeniz'in NATO üyesi ülke-

leri olan Türkiye, Bulgaristan ve Romanya arasında mayın temizleme kılıfı altında oluşturulan ortak deniz gücünün övülmesi bağlamında metne sokuluyor. Mayın temizleme sadece bir bahane, bu ortak deniz gücü ABD ve İngiliz emperyalist donanmalarının Karadeniz'de taşeron bir güç oluşturmasının ilk adımı.

## Türkiye'de terör örgütü zirvesi istemiyoruz! NATO'dan çık! NATO'yu yık!

Türkiye'nin adı NATO bildirgesinde iki yerde geçiyor. Bunlardan ilki Polonya'ya yerleştirilen hava savunma sistemlerinden bahsedilirken, Malatya Kürecik'te bulunan emperyalizmin ve Siyonizmin gözü kulağı işlevi gören üssün adı da zikrediliyor. İkinci olarak ise 2026 yılında gerçekleştirilecek zirvenin ev sahipliğini Türkiye'nin yapacağı vurgulanıyor. Yani NATO bildirgesi Türkiye'nin anti-emperyalistlerine de görevlerini hatırlatıyor. Önümüzdeki iki yıl NATO'nun başını çektiği emperyalistler durdurulmazsa dünya barıştan uzaklaşacak ve dünya savaşına daha da yakınlaşacak. NATO teröristlerini barışa ikna etmenin bir yolu yok. NATO'yu zayıflatmak, yoluna taş koymak ve nihayet yıkmak barışa giden tek yol! Türkiyeli anti-emperyalistler de bu doğrultuda Devrimci İşçi Partisi'nin "NATO'dan çık! NATO'yu yık!" şiarının işaret ettiği şekilde Türkiye'nin NATO'dan çıkması, İncirlik ve Kürecik başta olmak üzere emperyalist üslerin kapatılması için mücadeleyi yükseltmelidir.

## Sungur Savran

### Yeni 1968 gençliği kimdir, neye ihtiyacı var?

1968'i nasıl bilirsiniz? Bu soruya insanların çoğunluğu "dünya çapında gençliğin ayağa kalkışı" olarak cevap verecektir. Oysa 1968 bunu da içermekle birlikte ondan ibaret değildir, çok daha fazlasıdır. 1968, Vietnam'da emperyalizme karşı "Tet Taarruzu" adını taşıyan bir askerî operasyondur. ABD'de emperyalizmin Vietnam savaşını sona erdirmeye mücadelesidir. Afrika ülkeleri Angola ve Mozambik'te Portekiz sömürgeciliğine karşı gerilla savaşıdır. Portekiz'de bir askerî darbe ile başlayan, sonra bir halk devrimine doğru büyüyen bir büyük tarihî olaydır. Arjantin'de "Cordobazo" adını taşıyan kitlesel bir işçi ayaklanmasıdır. Çekoslovakya'da Sovyetler Birliği'nin Doğu Avrupa'nın sosyalist ülkelerine "ağabeylik" yapmasına karşı bir isyandır. Güney Afrika'da salt siyahilerin yaşadığı Soweto kentinde lise ve ortaokul öğrencilerinin apartheid'e (ırk ayrımına) karşı başkaldırısıdır. Fransa'da hem öğrenci isyanı hem 10 milyon işçinin bir ayı aşkın süren işgali genel grevidir. Türkiye'de evet üniversite işgalleridir, ama aynı zamanda 15-16 Haziran 1970 proleter ayaklanmasıdır. Daha neler, daha neler!

İnsanın başı dönüyor bu yoğunluk, çeşitlilik ve kitlesellik karşısında. Ama "Sorsak ne derdiniz?" sorusuna verilen cevap da yanlış değildir. İnsanlar 1968'i neden "öğrencilerin başkaldırısı" diye hatırlar? Çünkü ötekilerin her biri daha önce de olmuştur daha sonra da: işçi sınıfının devrimci ayaklanması, sömürge yönetimine karşı halk savaşı, ırkçılığa karşı isyan, hatta sosyalist ülkelerin "ağabey yönetimini" reddetmesi, bunlar ve başkaları tarihte (sonuncusu elbette sadece 20. yüzyıl tarihinde) sık sık görülmüştür. Ama üniversite öğrencilerinin dünyanın her yerinde hep birden ve dev kitleler olarak ayağa kalkması modern tarihte ilktir.

Bundan bir süre önce yeni bir 1968'in yaklaşmakta olduğunu yazdık. Hareket noktamız başta Amerika'da olmak üzere üniversitelerde Filistin'le dayanışma eylemleri ve kamplarıydı. Bu öngörünün 2010'lara dayanan bazı dayanakları da var ama onları başka zaman konuşuruz. Şimdi üzerinde durmamız gereken nokta şu: Bu öngörüü yaptığımız tarihten bu yana iki ülkede yaşanan büyük kitle isyanları bu sefer gençliğin isyanının üniversite öğrencileriyle sınırlı kalmayacağını gösteriyor.

Önce Afrika ülkesi Kenya'yı ele alalım. Bundan yaklaşık bir ay önce bu eski İngiliz sömürgesinde devletin kasası boşaldığı için aynen bizde olduğu gibi meclis yoksul halkı inlecek kadar ağır vergiler getiren bir yasa kabul etti. Buna yanıt gençliğin ayaklanması, parlamentoyu basması ve küçük ölçekli bir yangın çıkarması, polisi günlerce uğraştırması oldu. Devlet başkanını işi "vatana ihanet" diyecek kadar ileri götürdü, ama bir yandan da gençlik isyanının taleplerine cevap vererek yasayı geri gönderdi. Yani gençlik mezara, talepleri iktidara!

Sonra son bir-iki haftada Hindistan'ın doğusunda yer alan Asya ülkesi Bangladeş'te olanlara bakalım. Bu konu Gerçek'in bu sayısında bir başka yazıda da ele alınıyor. Bu ülkede de devasa (kelimeyi çok tartarak kullanıyoruz) bir gençlik isyanı oldu. Konu ilk anda farklı görünüyor: Memuriyete girişte uygulanan kotalar sorunu. Ülkenin yüksek mahkemesi zaten var olan kotaların miktarını arttırdı. Kotaların çok büyük bölümü, bundan yarım yüzyıl önce Pakistan'a karşı verilen savaşta bugün "vatan" olarak kabul edilen Bangladeş'in bağımsızlığı için çarpışmış olan şehit ve gazilerin torunlarına ayrılmış durumda. Ülkenin 15 yıldır başında olan kadın başbakan Şeyh Hasina da bu bağımsızlığın önderi Mucibur Rahman'ın kızı olması hasebiyle bu şehit ve gazileri kendi tabanı görüyor. Yani bizde memuriyete girerken uygulanan "mülakat sistemi" orada "kota sistemi" olmuş! İşte işsizliğin gittikçe yükseldiği bu yoksulun yoksulu toplumda, gençlik istihdam uğruna ölüyor! En az 200 ölümlü olduğu söyleniyor. Taktik yine aynı: İsyancı gençliği öldür ama ortalık yatışsın diye talebini kabul et. Şeyh Hasina'nın "benim yargıçlarım" kotayı yüzde 35-40'tan yüzde 5'e geri çekti!

Demek ki, 1968'in üniversite gençliğinin yerini alması bile yanına eklenen bir yeni gençlik beliriyor yeni 1968'in ufkunda. Diplomalı ya da diplomasız yoksullar ve onların henüz üniversite çağında olan kardeşleri! Farkın nedeni açık: 1968 dünya kapitalizminin tarihinde gördüğü en uzun canlı sermaye birikimi dönemlerinden birinin (1945-1975) sonunda, her ülkede ekonomik durum kendi ölçüsüne göre en iyi durumda olduğu bir anda patlak vermişti. Bu dalga kapitalizmin "yüzyıllık krizlerinden biri"nin, Üçüncü Büyük Depresyon'un her ülkede yoksulları perişan ettiği bir dönem bağlamında geliyor.

İşçi sınıfının öncüsü bütün bu gençliği, üniversitelisini de diplomalı işsizini de meslek okul mezununu da yoksul varoş çocuğunu da örgütleme göreviyle karşı karşıyadır. Fantezileri bırakın! Leninist parti her ülkede ve en çok Türkiye'de vazgeçilmez bir ihtiyaç olarak önümüzde duruyor. Sıvayın kolları! Gelin saflara!



# İsrail savaşı bölgeye yayıyor! Emperyalizme ve Siyonizme karşı mücadeleyi ve dayanışmayı yükseltme zamanı!

İsrail'in Filistin halkına yönelik soykırımı 10. ayı geride bıraktı. 40 bine yakın Filistinliyi katleden Siyonistlerin yakın zamanda duracaklarına dair bir emare de yok. Savaşın "şimdilik" merkezinde yer alan Gazze'de İsrail'in istediğini alamadığı, kayıplarının ve savaşın maliyetinin yükselmesine koşut olarak kapsamlı kara saldırıları yerine belirli bölgelere kısa sürede girip çıkmakla sınırlı operasyonlara yöneldiği görülüyor. Ama bu bir yandan da kuşatmanın sürmesini dışlamıyor. Böylelikle Gazzeliler açlık ve salgın hastalık gibi risklere daha açık bir hâle geliyorlar. Bunlardan kaynaklı ölümleri de ekleyince soykırım tablosu netleşiyor: Muhtemelen 100 binden fazla ölü! Tarihin gördüğü en büyük kıyımlardan birini yaşıyoruz!

Siyonistlerin Filistin'deki zulmü sadece Gazze'ye atkılarını bombalarla ya da Batı Şeria'ya yönelik saldırıları ile sınırlı değil. Siyonist oluşumun elinde on binlerce Filistinli esir var. Bunlara yönelik kötü muamele ve işkence iddiaları her zaman olduğu gibi bugün de çok önemli kanıtlarla önümüzde. Son olarak Necef çölünde bulunan bir askerî hapishanede İsrail askerlerinin bir Filistinli tutsağa topluca tecavüz ettikleri ortaya çıktı. 9 asker İsrail ordusu tarafından sorgulanırken, Netanyahu'nun partisinin üyeleri Filistinlilere tecavüz edilebilir bunun için hiçbir İsraili sorgulanamaz diyerek askerî üssü bastı. Genel olarak bakıldığında, salıverilen Filistinli esirlerle Filistinlilerin serbest bıraktığı İsraililerin fotoğraflarını yan yana koymak bile sömürgeci İsrail'in işkence karnesini ortaya koymaya yeterli. İsrail'i destekleyen emperyalistlerin bu konuda elbette gıki çıkmıyor.

## ABD açık çek verdi, Siyonistler direnişin iki lideri Haniye ve Fuad Şükür'ü katletti

Dünya basını her gün olası bir ateşkesle dair pazarlıkları haberleştiriyor. " Hamas şunu kabul etmedi, İsrail şunu söyledi..." O sırada, aylardır yaptığı katliamlar için emperyalistlerce sırtı sıvazlanan Netanyahu, ABD Kongresi'nde ayakta alkışlanıyor. Cumhuriyetçiler kadar Demokratlarca da el üstünde tutuluyor. Bu açık çeki kapan İsrail, Lübnan ve İran'da yeni suikastlara girişiyor. Önce Beyrut'a saldırarak Hizbullah komutanlarından Fuad Şükür'ü, ardından da Hamas'ın siyasi

büro şefi İsmail Haniye'yi katlediyor. Ateşkes bir yana, İsrail savaşı bölgeye yayıyor! Bu suikastların çok önemli sonuçları olacağı açık. Haniye'nin İran topraklarında katledilmiş olması, İran'ın İsrail'e haklı olarak yanıt vermesi sonucunu doğuracak.

## Filistin'in direnişi sadece İsrail Siyonizmine değil Amerikan emperyalizmine de darbe vurmaya devam ediyor

İsrail, topraklarını korumak değil, sömürgeleştirdiği Filistin topraklarını elinde tutmak için yürüttüğü bu haksız savaşta Filistinli örgütlerin yanı sıra Yemen, Suriye, Lübnan Hizbullah'ı, Irak direniş güçleri ve İran'a karşı da savaşıyor. Siyonistlerin zulmüne karşı Yemen'in deniz ticaretine vurduğu darbe de, Hizbullah'ın Siyonist soykırımı engellemek için İsrail-Lübnan sınır bölgesinde yaptığı saldırılar da, İran'ın tüm bu cepheye verdiği destek de haklı ve meşru. Son günlerde bu hatın dışından, Filistin direnişine yeni bir siyasi destek de gelmekte. Çin, daha önce ABD emperyalizminin bölgedeki açmazlarını kullanarak İran ile Suudi Arabistan'ı masaya oturttuğu gibi, geçtiğimiz ay da tüm Filistin direniş örgütlerini Çin'de bir araya getirerek bunların bir "ulusal birlik" anlaşması için önemli adımlar atmalarına, yeni seçimler için birlikte çalışmaya başlamalarına vesile oldu. ABD bu süreçte hem İsrail'in soykırım saldırısını desteklemek, direnişi kırmak hem de kendisini siyasi çözüm adı altında Hamas'ı ehlileştirerek ya da işbirliği El Fetih'in hâkimiyetine sokacak projelerin uygulanması için hakem rolünde konumlandırmak istiyordu. ABD'nin hesapları tutmadı. Direniş kırılmadı ve Filistin halkının mücadelesi ABD'nin maskesini düşürdü. Hamas ve El Fetih ABD'nin patronluğunda değil Çin'in ev sahipliğinde bulundu. Bu buluşmanın siyasi sonuçlarını bugünden kestirmek güçtür ancak Filistin direnişinin emperyalizme küresel ölçekte de darbeler vurmuş olduğu açıkça görülmektedir.

## Filistin halkı palavra değil eylem bekliyor: Önce İsrail'e ticari ve askerî desteği kes!

Tüm bunlar olmaktadırken, memleketimizdeki istib-



dad rejimi ise üst perdeden atışlarını sürdürüyor. Türkiye İsrail'e saldırabilir, en azından Libya ve Karabağ'da olduğu gibi savaşan güçlere askerî yardım yapabirmiş. Daha, soykırımcı devletle olan ticareti tam olarak kesemeyen, büyük şirketlerinin İsrail'deki yatırımlarına gıkını çıkarmayan bir rejim için çok iddialı sözler bunlar. Ama daha önemlisi var. Hamas lideri Haniye'nin İran'daki katlinin İran dışından atılan bir güdümlü füze ile olduğu anlaşılıyor. Bu füzenin hedefini vurabilmesinde Türkiye'deki Kürecik radar üssünün hiçbir rolünün olmadığını düşünmek saflık olur. Yani Erdoğan İsrail'e karşı Filistin'e, yine belirsiz bir geleceğe dair ve boş sözlerle destek veriyor ama bugün topraklarımızdaki üslerle İsrail'in suikast düzenlemesine ve İran'a saldırmasına fiilen ve somut olarak yardımcı olmaya devam ediyor.

## Emperyalizme ve Siyonizme karşı mücadeleyi, Filistin halkıyla dayanışmayı yükseltelim!

İstibdadın sözcüleri utanmadan emekçi halkımıza yalan söylerken, biz tüm gücümüzle memlekette Filistin halkına nasıl destek oluruz, İsrail'e karşı nasıl mücadele ederiz onun derindeyiz. Devrimci İşçi Partisi ve Emperyalizme ve Siyonizme Karşı Filistin Dostları, bir yandan istibdadın yalan makinesine karşı gerçekleri anlatırken, bir yandan da yakın zamanda kurulan Filistin Eylem Komitesi'nin bir bileşeni olarak burada diğer Filistin dostu örgütlerle birlikte çalışmalarını sürdürüyor. Emekçi halkımız istibdadın palaralarına kanmasın, İsrail'le mücadele için gelin, birlikte mücadele edelim.

## Yemen'den Filistin'e sözde değil özde destek!

Filistin'de devam eden Siyonist soykırım girişimi ve direniş, bize bütün Batı Asya (Ortadoğu) ve Kuzey Afrika hattında yaşanan bir ikiliği bariz biçimde gösterdi. Coğrafyamızdaki devletlerin önemli bir kısmı Filistin davasını açıkça satma yolunu seçmiş ve işgalci İsrail ile bir dizi diplomatik ilişki kurmuş durumda. Bunların en yeni örnekleri Birleşik Arap Emirlikleri, Bahreyn, Sudan ve Fas iken, Mısır, Ürdün ve ne yazık ki Türkiye daha uzunca bir süredir İsrail ile çeşitli ilişkiler içinde. Bunun dışında Suudi Arabistan gibi bazı ülkeler, henüz resmi ilişkiler kurmamış olsalar da katil Siyonistler ile el sıkışmak için sadece doğru fiyatı ve şartları bekliyor. Ama hem bu ülkelerde hem de Siyonizme karşı daha orta yolcu bir hat izleyen bölge ülkelerinde gerici rejimler ve hâkim sınıflar Siyonizme teslimiyete ne kadar hazırsa, emekçi halkın kalbi de bir o kadar Filistin ile beraber atıyor. Bu sebeple, halkın tepkisinden korkan hâkim sınıflar, Ortadoğu'nun bir dizi ülkesinde, Siyonizme teslimiyet zehrini, Filistin yanlısı görünen tatlı sözlerin arkasına gizliyorlar. Ama bunlar hep sözde kalıyor, eyleme dökülmüyor.

Bu boş sözlerin ne kadar anlamsız olduğunu, Siyonizme gerçekten düşmanlık etmek isteyen neler yapabileceğini

bize gösteren bir kez daha yiğit Yemen oldu. Hatırlanacağı üzere, değişen bir yoğunlukla da olsa Yemen ve Ensarullah hareketi Babülmendep Boğazı'nı İsrail'e giden gemilere kapatmış, geçmeye çalışan ticaret gemilerini de cebren durdurmasını bilmişti. Şimdi de Siyonist İsrail'in işgali altındaki topraklara iki bin kilometre mesafede olan Yemen, hiç kimsenin beklemediği bir hamleyle, Tel Aviv'in kalbindeki bir noktayı Yafa modelinde bir dron ile vurdu. İki bin kilometre mesafeden gelen bu dronu düşürebilmek bir yana, İsrail hava savunmasının tespit dahi edemediği yazılıyor. Nitekim, büyük bir İsrail gazetesi, Yemen'in bir Siyonist askerî öldürdüğü bu saldırının, İsrail hava savunmasının 7 Ekim'i olduğunu yazdı. Bu eylem hem büyük bir askerî başarıdır hem de bir Batı Asya devletinin Filistin'e nasıl destek verebileceğinin mükemmel bir örneği.

Siyonistlerin bu saldırıya cevabı, Yemen'in en önemli ticaret limanlarından biri olan ve bir petrol rafinerisi de barındıran Hudeyde limanını bombalamak oldu. Bu saldırıyı yapmak için, Suudi Arabistan'ın hava sahasını kullanması da Siyonizme kimlerin uşaklık ettiğini bir kez daha gösterdi. Fakat bu misilleme Yemen'i ve Ensarullah'ı yıldırıktan uzak.

Ensarullah hemen saldırının ardından, İsrail'i ve özel olarak Tel Aviv'i hedef almayı sürdüreceklerini açıkladı. Hudeyde Limanı ise saldırının üstünden bir hafta bile geçmeden kullanıma açıldı. Dahası, İsrail'in önemli bir askerî hedefe yönelmeyi sivil bir limana yönelmesi, bazı basın organlarıncı İsrail'in Yemen'in askerî altyapısı konusundaki istihbarat zafını gösteriyor. En önemlisi ise, Yemen'in İsrail'in öve öve bitiremediği Demir Kubbe'yi aşma kapasitesine sahip olduğunu tüm dünya görmüş oldu. Savaşın ilerleyen aşamalarında, Filistin'deki direniş örgütlerinin ve Kuzey'de, Lübnan'da Hizbullah'ın yanı sıra, Siyonist İsrail bir üçüncü cephe için de hazırlık yapmak zorunda kalacak. Sırf bu dahi hem Filistin halkına hem de direnişe verilmiş büyük bir destektir. Batı Asya haklarının kalbi de Siyonist İsrail'e meydan okuma cesaretini gösteren herkes için olduğu gibi, şimdi Yemen'in başarısı için atıyor. Siyonist İsrail'in yenilgisini istiyorsak, biz de harekete geçmeli ve Siyonizme kuzeyden gelecek benzer saldırılara karşı kalkan olan Kürecik Üssü utancından ülkemizi kurtarmalıyız.

## ABD'nin İsrail'e desteğine ve bölgedeki varlığına son demek için ABD Konsolosluğu'na yürüdük!

7 Temmuz'da 9 aydır süregelen Siyonist soykırımın en büyük suç ortağı ABD'nin İstanbul'da bulunan konsolosluğuna yürümek için İstinye'deki Poligon Parkı'nda buluştuk. Devrimci İşçi Partisi ve Emperyalizme ve Siyonizme Karşı Filistin Dostları Platformu olarak bileşeni olduğumuz Filistin Eylem Komitesi'nin içerisinde bulunan kurumlar ve emekçi halkımızla beraber yürüyüşümüzü gerçekleştirdik. Eylem boyunca "Nehirden denize özgür Filistin!", "Yıkılsın Siyonist İsrail devleti!" ve "Kürecik,



İncirlik üssü kapatılsın!" sloganları yüksek sesle yankılandı. Yürüyüşün ardından Türkçe, İngilizce ve Arapça okunan basın açıklamasıyla eylemimiz sona erdi.

## ABD ve Batı emperyalizmi soykırımı ortak oluyor! Türkiye'de bulunan emperyalist üsler bu ortaklığa hizmet ediyor!

Geçtiğimiz günlerde insanlık düşmanı ve savaş suçlusu Netanyahu'nun "Bize daha hızlı silah verin, soykırımı daha hızlı bitirelim!" cümlelerini kendi meclisinde alkışlatan ABD emperyalizmi, soykırımın başından bu yana İsrail'e 12,5 milyar dolar yardım yaptı. Gazze'ye insani yardım yollayacağını söyleyerek kurduğu iskelelerle askerlerini Gazze'ye çıkartarak İsrail'in katliamlarına katıldı. İsrail'in hamiliğini ne kadar ABD en önde götürse de Batılı emperyalist diğer güçler de soykırımı destek olma konusunda birbirleriyle yarışıyorlar!

## İsrail yıkılana, onun destekçilerini kovana dek emperyalizme ve Siyonizme karşı mücadele edelim!

Filistin halkı kazanırsa Türkiye emekçi halkının hürriyetine ket vuran, bu topraklara katliamlardan başka bir şey getirmeyen emperyalizm de Siyonizm de yenilecektir! Bunun için Devrimci İşçi Partisi emekçi halkımızla birlikte, Filistin halkının kazanması ve İsrail'in bu savaşı kaybetmesi için seferber olmaya devam ediyor ve edecek. Filistin halkının özgür olması için İsrail'i yalnızlaştırana, Siyonistlerle olan tüm ilişkilerin kesilmesini sağlayana ve emperyalist üsler kapatılana kadar mücadeleyi yükseltelim! Filistin halkının 75 yıldır en büyük felaketi olan İsrail'in yıkılmasını sağlayalım! Ama yetmez! Soykırımın en büyük destekçisi olan ve Türkiye emekçi halkının da baş düşmanı emperyalizmi ülkemizden ve bölgemizden kovalım!